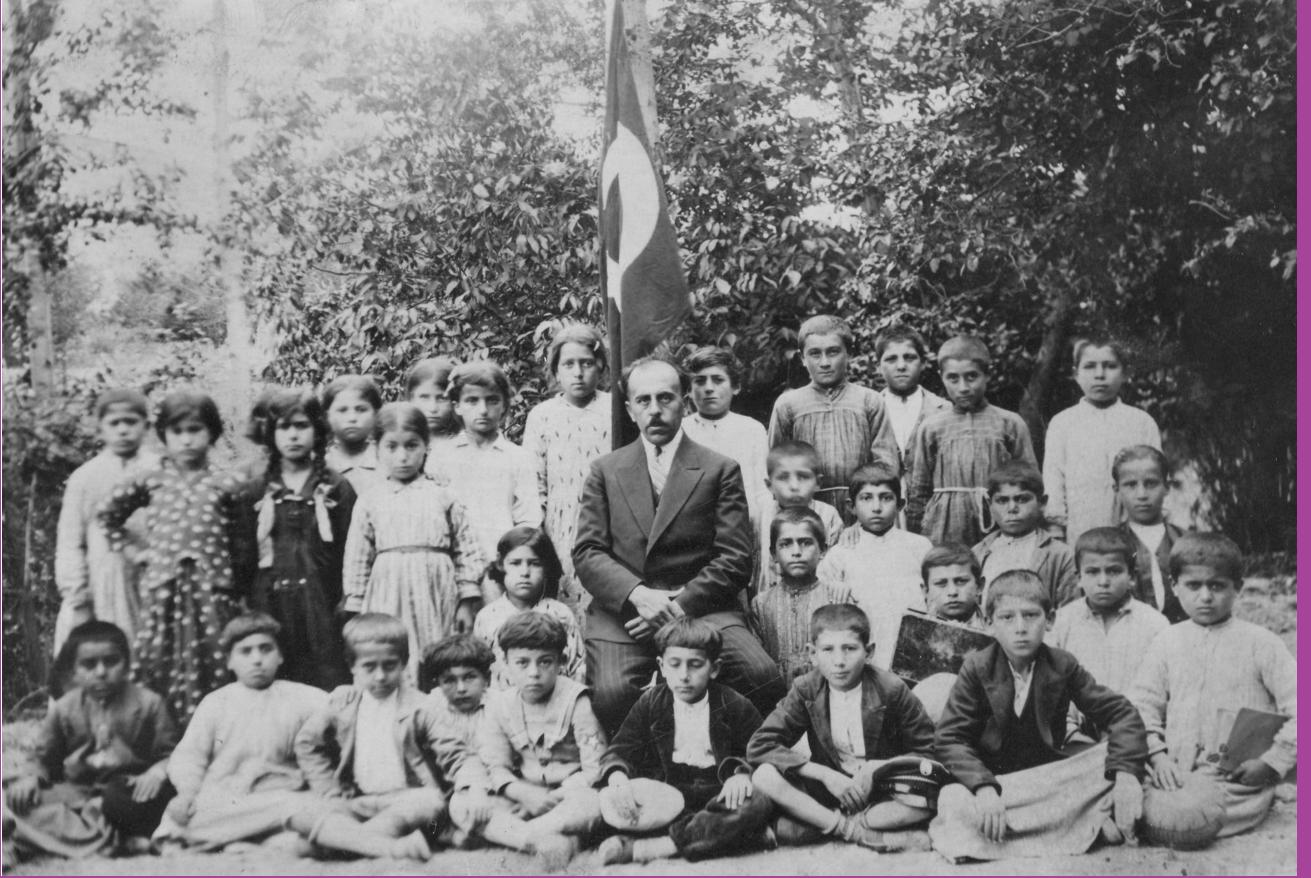


ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ



EYLÜL - EKİM 2008

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel:(0.312) 426 75 90 Faks:(0.312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
Hesap No: (0471)39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 18 Sayı: 201-202
EYLÜL-EKİM 2008 Baskı Tarihi: 24/11/2008

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 312 342 19 00

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANK.
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : 1937-38 Öğretim Yılı
Ağın İlkokulu'ndan bir grup

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	Köylerimizin Öğretmen Özlemi Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ
4-5	Ağın'daki İlkokul Yıllarım Memduh SOYLU
6-7	Edebiyatın Dar Yolu Ahmet YILDIZ
8	Kızılırmak Kıyıları (Şiir) Fazıl Hüsni DAĞLARCA
9-11	Kırıkkale'de Ağınılılar M. Cavit ALPASLAN
11	Buyurun-Urfa Türküleri (Şiir) Ali SEYHUN
12	Eğimli Deli Menevşe İsmail N. BEYDEMİR
13-16	Ünal Özmen'in Ardından A. Metin TÖZÜN
17	Benim Babam (Şiir) Oktay YILMAZ
18-19	... Türkülerimiz:Yüksek Ayvanlar Türküsü Av. Fikret MEMİŞOĞLU
19	Son Mum (Şiir) Ahmet SAMUR
20-22	Sporun Doğuşu, Antik ve Modern Olimpiyat Oyunları Yrd. Doç. Dr. Pervin BİLİR
23	Şenpınar (Şiir) Halide İçli ERCAN
23	Küzne (Şiir) Celâl YALÇIN
24	Yakınıımızdaki Venedik V. Aykut GÜZER
25	... Gençlik Köşesi:Güneş (Şiir) Rümeysa KANKOÇ
25	Eylülde Başlayacak Masalım Kübra GÜLİTER
26-27	Kanser Nedir?
28	Yazarlarımızı Tanıyalım
29	Fıkralar
30	Haberler
31-32	Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

KÖYLERİMİZİN ÖĞRETMEN ÖZLEMİ

Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ

Taşımalı öğretim uygulamalarıyla, yüzlerce köyümüz öğretmensiz kaldı. Oysa, öğretmenler köylerimiz için paha biçilmez bir değerdi. Şimdi köylülerimiz bu büyük kaynaktan mahrum olmanın derin üzüntüsü içindedirler. Köylerimiz öğretmenin özlemini duymaktadır.

Öğretmenlerimiz sadece köylerdeki çocukların değil, tüm köyün de öğretmenleriydi. Hem köylülere öğretmenlik yapar hem de köyden, köylülerden çok şey öğrenirlerdi. Halkımızın gerçek durumunu öğrenirlerdi. Ben de eski bir köy öğretmeni olarak, hem köy çocuklarının ve köy halkının eğitimine yardımcı oldum hem de köyden ve köylümünden çok şey öğrendim. Yurtiçinde ve yurtdışında çeşitli okullarda, üniversitelerde öğrenim gördüm. Köyden ve köylümüzden öğrendiklerim de, bu öğrenim hayatımdaki eksik noktaları tamamlamama yardımcı oldu. Gerçekte birer halk okulu olan köylerimiz, şimdi hem öğretmeni hem de öğreneni olan öğretmenlerin özlemini ve hasretini duymaktadır.

Öğretmenler köy çocuklarına eğitim verme yanında ilköğrenimlerini tamamlayan öğrencilere, daha ileri öğrenim yapma yollarını gösterir, onlara her yönden destek olurlardı. Bunların yanı sıra, köy halkının da eğitimine yardımcı olurlardı; yetişkinlere okuma yazma öğretir, onları ilköğrenimlerini tamamlamaya yöneltirlerdi. Ayrıca köy halkının sağlığıyla da ilgilenir, onlara bir yandan sağlıklı yaşam yollarını öğretirken, diğer yandan hasta olanlara tedavi yollarını ve yöntemlerini gösterirlerdi. Köy halkının bilgileri ölçüsünde tarım ve iş hayatına da yöneltilir, bu alandaki yayınları bulma ve bunlardan yararlanma yollarını gösterirlerdi.

Köy öğretmenleri, köylerde ve köyler arasında huzurlu bir ortamın yaratılmasında da önemli rol oynamaktaydılar. Ayrıca, devletin köydeki bir temsilcisi olarak, devlete bağlılığın önemini ve halkın devlete karşı olan görevlerini anlatır ve köy halkının demokratik bir ülkenin özgür vatandaşları olmanın mutluluğunu duymasına da yardımcı olurlardı.

Taşımalı öğretimin maliyeti ve kaza riski çok yüksektir. Altı, yedi yaşındaki küçük çocukların, uzak mesafelere gidişleri, dönüşleri ve aile sevgisinden uzak kalışları da çeşitli psikolojik ve bedensel sorunlar yaratmaktadır. Ayrıca taşımalı öğretim nedeniyle köyler boşalmakta, şehirlere akın olmakta, böylece tarım alanları boş kalmaktadır.

ABD'deki öğrenimim sırasında, uygulama hocamız bizlere, köy durumunda olan küçük yerleşim birimlerindeki okulları gezdirdi. Buralarda, on iki sınıflı okulların tek öğretmen tarafından okutulduğunu gördük. İngiltere'de, Avrupa Konseyi'nin üyelerinin bir toplantısında ziyaret ettiğimiz küçük yerleşim birimlerinde de benzer durumlar vardı. Bu okullarda, öğretmenlerin yaz tatillerinde eksik yönleri ile ilgili takviye kursları aldıklarını öğrendik. Aynı şekilde, bizim ülkemizde de sekiz sınıflı köy okullarında, bir ya da iki öğretmenle öğretim yapılabilir.

Taşımalı öğretime tümüyle son verilmelidir. Ancak, kısa dönemde bu yapılamadığı takdirde, hiç olmazsa öğrencilerin beşinci sınıfı bitirinceye kadar, kendi köylerinde okutulmaları çok yararlı olacaktır. Böylece köylerimizin öğretmen özlemi de son bulacaktır.

AĞIN'DAKİ İLKOKUL YILLARIM

Memduh SOYLU

Yanılmıyorsam 1933 yılıydı. O yıllardaki evimiz, Ağın Tataragaşı Mahallesi'nde rahmetli Cevat Onay'ın şimdi yerinde yeller esen evinin bitişiğindedeydi. Daha sonraları Ağın Ortaokulu ve Ağın Askerlik Şubesi olarak da kullanılan yeni evimiz ise inşaat halindeydi.

Okul çağım gelmişti. Mahalle arkadaşlarım, akrabalarımın çocuklarının hemen hemen hepsi okula başlamışlardı. Babam Necip Soylu, Arapgir'in Tep-te Köyü'nde öğretmenlik yapmaktaydı. Bu nedenle Tep-te'ye gitmeden önce de; okul için gerekli olan ve günümüz şartları ile kıyaslanmayacak ölçüde sınırlı olan okul malzemelerimi almıştı.

O yıllarda ülkenin ve bu paralelde de Ağın'ın ekonomik durumu pek iç açıcı değildi. Herkes tarlada-tapanda kıt kanaat geçimini sağlamaya çalışıyordu. Daha o yıllarda bile, Ağın'da hatırı sayılır ölçüde devlet hizmetinde görev yapan memur ve öğretmen kesimi bulunmaktaydı. Bunlar da, kendi ailesinin sorumluluğunu üstlendikleri gibi gerek Ağın'da ikamet eden aile fertlerinin, gerekse taşrada tahsilde veya askerde bulunan kardeşlerinin sorumluluğunu da üstlenerek, onlara destek olmaya çalışıyorlardı. Uzun sözün kısası, geçim sorunu olmayan aile neredeyse yok gibiydi Ağın'da...

Mahallemizin yaşıt ve bizden büyük çocuklarıyla beraber ben de okulun yolunu tuttum, 1933'ün bir sabahında. Öğretmenimiz Sami Ünal'dı. Aklımda kalan diğer öğretmenler ise; Reşat Ergönül, Elbistanlı Hüseyin Bey ve eşi Fatma Hanım'dı... Ağın'ın yanı sıra köylerden gelen öğrenciler de oldukça fazla olduğundan, okulumuzun mevcudu çok kalabalıktı.

Okulumuz; o zamanlardaki adı Lollar, şimdi ise Müderris Hüseyin Efendi olan mahalledeydi ve iki katlıydı. Yapılış itibarıyla dış duvarları taştan, iç bölmeleri ise kerpiçtendi.

Kanatlı kapıdan içeri girişte, kos'un üzerinde Hayırlıgil'in Hademe Ayşe Bacı'nın şalvarı asılı dururdu. Koridor oldukça genişçeydi. Sağda birinci sınıf, girişin biraz ilerisinde ikinci sınıf, solda da üçüncü sınıf vardı. Sınıf kapılarının üzerinde Romen rakamı ile sınıf numaraları yazılıydı. Öğretmen sınıfa gi-

rinceye kadar öğrencilerin sesi durmaz, gürültü hiç eksilmezdi. Birisinin sesi çok cıvıktı!

Okulun ikinci katına çıkarken, bu bölmede bir sahanlık vardı. Ve burada, duvarda kapalı zarfa benzer bir kutu asılı dururdu. Kutunun üzerinde de, "Aradığını bul, bulduğunu koy." yazılıydı. Ağın İlkokulu'ndaki bu güzel uygulamanın 'Ağın insanının dürüst olmasında bir parça payı var mı acaba?' sorusunu bugün bile kendi kendime sormadan edemem.

Yukarı katta ise dördüncü ve beşinci sınıflar, müsamere salonu, öğretmenler odası ile başöğretmen odası sıralanmıştı. Başöğretmen odasının kapısının nedense bir resmiyeti vardı. Müsamere salonunun tam karşısında, pencerelerin üstünde kocaman bir resim asılıydı. ATATÜRK Kocatepe'ye çıkarırken... Orada öylece dururdu.

Aristaktaki döşemeler inceli kalınlı... Loğ ağacının loğu çekmesine bağlı olacak ki, döşemelerin arasından topraklar dökülürdü. Döşemelerin bazıları, eski yazı tarihi bir hatıranın kalıntılarının canlılığını korumaya çalışırcasına şekillenmişlerdi. Neyi beklerler, neyi anlatmak isterlercesine?..

Aklımda yanlış kalmadıysa, müsamere salonunun beyaz toprakla sıvanmış duvarında, M.Nedim Gençosmanoğlu'nun okula armağan ettiği büyük bir desen dururdu. Anlaşılamayan bir duyguyu hatırlattı bu desen bana!.. Desenin sağ üst köşesinde bir şeyler yazılı idiyse de, okunamadığı için ne demek istediğini hep merak ederdim. Okuyan ve bu desene sahip çıkan olmadı! Üzüldüm...

Başöğretmenin odasına bir basamakla girilirdi. Bu basamağın üzerinde her nedense bir hasır seriliydi. Bu hasırın bir özelliği, bir güzelliği vardı. Bu hasır, Kemaliye kazasındaki Cumhuriyet İlkokulu başöğretmeninden, Ağın İlkokulu başöğretmenine armağan olarak yayvan bir çuval içinde gönderilmişti. Üzerindeki mavi boncuk ona işaretetti. Fırat kenarlarının rampalı virajlarını ine çıkı, bir alajik at üzerinde Ağın'a getirilmişti...

Bizler daha o yıllarda Ağın İlkokulu'nda müsamereyle tanışmıştık. O dönemlerde müsamere sahenesinin arkasında, daha doğrusu perdelerin arkasında rolünü iyi ezberlemeyen kişiye rolü okunurdu.

Böylece piyes tamamlanırdı. Rolünü tamamlayan kişi sahneden çekilirdi. Bu hususta; Sadettin Soylu, Nuri Onat, Salim Dayıoğlu gibi ağabeylerimiz müsamer sahnesini hep canlı, hep diri tutarlardı.

Okulumuzun bahçesinin etrafı ağaç parmaklıklarla çevriliydi. O tarihlerde okulumuz, perşembe günü öğleden sonra başlayarak cumartesi gününe kadar tatil olurdu. Yine o zamanlar İstiklal Marşı yoktu. Onun yerine; aklımda kaldığı kadarıyla, *“Yüksek semalarda onun aksi var,/ Selamlarız al bayraklı hilali,/ Onun şanlı şerefi var namı var,/ Selamlarız al bayraklı hilali.”* marşı söylenirdi.

Bu marş söylenirken Lollar’daki Çarıkkolluların örtmede kadınlar ayağa kalkar, örtülerini düzeltir, saygı duruşuna geçerlerdi. Bayrak merasimi, tören sırasının en başında durarak al bayrağımızı tutan Toğo’nun oğlu Necati ile tamamlanırdı. Biraz vücutça gösterişli olduğu için, bayrağın kayışını başından geçirir, belindeki yere takarak dimdik tutardı. Genellikle bayrak tutma merasiminde başöğretmen görevi bu arkadaşımıza verirdi. Perşembe günleri bayrak merasiminden sonra üst katın pencerelerine bağlanmış bayrak, direğine çekilirdi. Şanlı bayrağımız, böylelikle hafta tatilini yeşillikler arasında dalgalanarak geçirirdi. Bir ara al bayrağımızda durgunlaşma hali olursa da bu sessizlik halidir. Yaşlıların ve bilhassa gazilerimizin durup bakma halleridir.

Okulumuzun başka bir durumunu daha arz edeceğim. Okulumuzun tuvaletleri dereye yakın ve su kenarında olduğu için eskiden beri orda dereye def-i hacet yapıldı. Bu hususta öğretmenler ile öğrenciler arasında bir ayrışma vardı. Nasılsa günün birinde öğrencinin biri öğretmenler tuvaletini kullanmış. Diğer bir çocuğun bu olay nazarı dikkatini çekmiş. Hemen gidip öğretmene, “Öğretmenim, bu oğlan gitti senin gözüne çişini etti.” diye müzevirlik etmiş. Bu olaya o zaman çok gülmüştük.

Tuvaletlerin ayağında kurbağalar yanaklarını balon gibi şişirir ve öterlerdi. Bu ötüş, bir ahenk halinde hep beraberdi ve birbirini tamamlarlardı. Yeşil otların arasında kırkayaklar dolaşırlardı, sanki uzun bir yürüyüşe çıkmışlar gibi...

Şimdi düşünüyorum ve hafızamı oldukça zorluyorum, acaba o dönemde sınıf ve okul arkadaşlarımdan kimler vardı diye. Ve aklımda kalanları sıralamaya çalışıyorum: Karamehmetgil’den Kuyumcu Cemil Modan’ın oğlu Şefik Modan, Çuhadargil’den Uzun Ali’nin oğlu Mustafa Baykut, Hüccangil’den Ömer Hiçcan, İbikgil’den İbrahim Sezgin, Tataraga-

sı Mahallesi’nden Berber Gencağa Ercan, Lollar’dan Yenikomşugil’in Mustafa, Horozgil’in Osman Kabasakal, İsmail Beşe, Hüsnü Aydoğmuş, Mustafa Berikman, Toğogil’in Necati, Kuzgeçe Mahallesi’nden Sabri Bey’in oğlu Necdet Korkmaz, yine Korkmazlar’dan Şemsettin Korkmaz, Tataragası Mahallesi’nden Öğretmen Süleyman Nazif’in oğlu Burhan İlder, Kavuncugil’den Bahattin Kavuncu, Hisogil’den Süleyman ve Sadettin Koçer, Kemal Polat, Fahrettin Niksarlı, Tataragası Mahallesi’nden Mehmet Alp, İkincigil’den Mahmut İkinci, Mülazimgil’den Selahattin Mülazimoğlu, Ceritgil’den Rıza Cerit, Hacıyusuf Mahallesi’nden Lütfü Özmen, Kuzgeçe Mahallesi’nden Osman oğlu Hayrettin Yurtçu, Tataragası Mahallesi’nden Hayri Gençosman, Sariağagil’den Tahsin Gençosmanoğlu, Delibaşgil’in Hayri Delibaşı, Efendigil’in Vasfiye’nin oğlu Mehmet Bilgin, Fahri Bilgin, Hacımustafaefendigil’den Hozakpur torunu yazar Mehmet Ergönül, Kırmitikgil’in klarnetçi İsmail Beydemir, Marangoz Hürşit Dayı’nın oğlu Mehmet Serttaş, Hafız Norman’ın oğlu Fahrettin Omay, Çarıkkollar’dan Sağlık memuru Kemal Bilgin...

Bakıyorum da geride çok az kişi kalmışız!.. Hayatını kaybetmiş olan öğretmenlerime ve tüm okul arkadaşlarıma Allah’tan rahmet, hayatta kalanlara esenlikler diliyorum.

* * *

Aradan çok uzun yıllar geçti. 1880 yılında Müderris Hüseyin Hüsnü Efendi tarafından Ağın Medresesi olarak yaptırılan ve daha sonra da Ağın İlkokulu olarak hizmet veren bu bina, 1966 yılında yıkıldı. Müderris Hüseyin Hüsnü Efendi’nin oğlu Anayasa Mahkemesi eski üyelerinden A.Şeref Hocaoglu tarafından, Hayırseverler Derneği adına bu binanın yerine El Sanatları Eğitim Merkezi adında modern bir kültür merkezi binası inşa edildi. Ağın İlkokulu da günümüzdeki yeni binasına taşındı.

Bir dönem, yöre insanını değişik alanlarda eğitip/öğreterek, Ağın’ın sosyal, kültürel ve ekonomik yaşantısını canlandırmayı amaçlayan projelere imza atılan bu binamızda, şimdilerde ise Ağın Belediyesi hizmet sunmaktadır.

* * *

Zaman doldu, gece hali başladı ve gün bitti. Okul kapandı ve Ağın uyku haline geçti. Biz de burada böylece bu konuya elveda diyelim.

Başka bir konuda buluşmak üzere hoşça kalın sevgili Ağınlılar...

EDEBİYATIN DAR YOLU

Ahmet YILDIZ

Adnan Binyazar, soyu tükenen yazarlarımızdan. Yalnızca ülkemiz edebiyatı için değil, dünya edebiyatı için de soyu tükenen yazarlardan olduğuna inanıyorum. Çünkü son yirmi yıldır “küresel” dünya, yeni bir düzen oluştururken, kültürel alana da el atıp “yeni” bir edebiyat yaratmayı başardı. Neoliberal rüzgârların toplumsal değerleri alt üst etmeye başladığı 1980’li yıllarda, ülkemizde çıkan edebiyat dergileri de, anımsanacağı gibi “yeni” (!) bir edebiyattan söz ediyordu. “Eski” (!) yazarlarımız tu kaka edildi: Yaşar Kemal, Fakir Baykurt, Adnan Binyazar, Durusun Akçam gibi dev isimler sanki gizli bir el tarafından kovulmuş gibi yurt dışında yaşamayı yeğlediler. Ülkemiz “yeni”, “başka” bir tür yazarların, başka edebiyat anlayışının istilasına uğradı.

Edebiyatımızda bu makas değiştirme işinin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Bu edebiyatta, ne yazık, dil yok, kurgu (!) var, erdem yok, ihanet var, yardımlaşma duygusu yok, arkadan hançerleme var, sevgi, aşk yok, seks var, maddi dünya yok metafizik dünya vs. vardı. Kısacası, insanlığın kat ettiği yol ve bugün yaşadığı ortam karman çormandı ve “yeni” (!) yazar kardeşlerimiz için de “yeni” okur için de nice eziyetle, emekle yaratılmış değerler alt üst olmuştu. Ben yazdım oldu da bitti anlayışında kendinden menkul üçüncü sınıf yazarların “önemli” yazar kabul edilebildiği, kötünün iyiyi kovduğu bir dünyaydı bu edebiyat ortamı.

İşte bu küçük özetten sonra ilk tümcemim Adnan Binyazar özelinde ne anlama geldiği anlaşılmıştır sanırım. Dilimizin, Türkçemizin tadına varabildiğimiz, sevginin, karşılıksız, çıkarsız bir dünyanın, yardım etme duygusunun yazdığı her sözcükte kendini duyumsattığı, insan olma onurumuzu allak bullak eden “kimlik” cadı kazanının çok üstünde, onu aşmış, duru, bilge bir edebiyatçıyla, “eski” değerlerin “beyinleri ve duyguları aydınlatan” edebiyatçısıyla karşı karşıyayız.

Son yıllarda yazdığı deneme ve romanlarıyla edebiyatımıza yeniden can veren, dilimize kan veren Binyazar, çok önemli yazar ve şairlerimiz üzerine yazdığı, rahatlıkla “eleştiri” yazıları olarak da adlandırabileceği yazılarını, “deneme” adı altında yayınladı.

Kitaptaki “Sunu”sunda, “Benim yazılarım eleştiriden çok denemeye yakındır.” “Yazarlara ya da yapıtlara hep denemeci gözüyle baktım; kendimi ‘yargılayıcı’ durumda görmedim.” diyor. Binyazar, en güzel eleştirinin “yeren” değil “öven” eleştiri olduğuna inanıyor. Bu inancını da, “Yerli ya da yabancı, okuduğum onca eleştiri kitabında bilimsel denecek nesnel bir eleştiri kitabına rastlamadım.” düşüncesi-ne bağlıyor. Önemli eleştirmenlerin bile yapıtlara “öznel” yaklaşımla eğildiklerine inanan Binyazar, - Tuncer Uçarol’un çok beğeneceği adlandırmayla genelde Türk eleştirisinin “eleştirel deneme”ye yatkın olduğunu vurgulamaktadır.

Binyazar, Edebiyatın Dar Yolu adlı kitabında, bu anlayışla, günümüz “yeni” (!) edebiyatında kimsenin anımsamadığı, anımsamak istemediği, “piyasa”ya düşmemiş yazar ve şairlerimizin yapıtlarına eğiliyor. Halide Edib Adivar’a bugün kim gereken önemi vermektedir? Türk Romanı’nın temel taşlarından Vurun Kahpeye ve Ateşten Gömlek’i ve Adivar’ın anılarını derlediği Türkün Ateşle İmtihanı adlı kitaplarını irdeleyen Binyazar, çarpıcı saptamalarda bulunuyor. Binyazar, Ateşten Gömlek’i, Peyami, İhsan ve Ayşe arasındaki aşk üçgenini, “savaşın insanın iç evreninde yaptığı yıkımı başarıyla veren...”, “ruhsal derinliklere inerek çözümlemelerde bulunan...”, “özü gerçeklere dayanan” bir roman ve Kurtuluş Savaşı romanlarının en başarılısı saymaktadır. Ayrıca Halide Edib’i “Tasarladıklarını değil de yaşadıklarını yazarken daha başarılı...” bir yazar olarak imlemektedir. Düşmanla işbirliği yapan kasaba eşrafiyla, oraya bilginin aydınlığını götüren öğretmen Aliye ve Kuvayi Milliyeci Tosun Bey arasındaki savaşımı anlatan Vurun Kahpeye’nin, 1926’dan 1970 yılına kadar ancak 5 baskı yapmış olmasını, “Çalıküşu’na benzemesine ve bir de aceleyle yazılmış izlenimi vermesine...” bağlayan Binyazar’a katılmadığımı belirtmek istiyorum. Bence bu kitaba ilgisizliğin asıl nedeni, Türk gericiliğinin Sinekli Bakkal’ı sahiplenmesi ve Türk ilericiliğinin Vurun Kahpeye’yi yeterince sahiplenmemesidir. Şeriatçı “Hacı Fettah” tipi ısrarla yeni kuşaklardan saklanmıştır. “Hacı Fettah”, din bezirgânı, sömürücü ve işbirlikçidir.

Bugün ülkemizin önemli noktalarını ele geçirmiş Türk gericiliğinin özelliklerine baktığımızda binlerce “Hacı Fettah”ları görmemiz boşuna değildir!

Adnan Binyazar, yıllardır süren sistemli saldırılar karşısında kimsenin savunmadığı, edebiyat dergilerimizin, şairlerimizin neredeyse unuttuğu Nazım Hikmet’e saldırıları göğüsleme görevini de “eski” (!) bir yazar olarak kendinde görüyor. “Ölümünün 35. Yılında Nazım Hikmet” ve “Nazım Hikmet’e Saldırılar” başlığıyla yazdığı yazılarda Nazım Hikmet’in en çok, ilk başlarda dostları olan Necip Fazıl ve Peyami Safa tarafından eleştirildiğini belirtirken, Nazım Hikmet’in Türk şiirindeki yerini de tartışıyor. Binyazar’a göre onlar, “Nazım Hikmet’in karanlık günlerinden aydınlık Türk şiirinin doğacağını bilememişlerdir. Bunu bilmemekle kalmamışlar, ister siyasal, ister yazınsal alanda olsun Nazım’ı karalamışlar, kendi kör kuyularında boğulup kalmışlardır.”

Bir kitap ya da yazar/şair üzerine yazı yazmak, yazı yazma eyleminin en zordur. Bir romana hazırlanma oylumunda yan çalışmayı, daha önce yazılmış yazıların bulunmasını, ama yine de, eksiklik duyusunun hep ağırlığını duyumsattığı sancılı, karmakarışık bir iştir. Roman ve öykü yazarlığının arasına bu zorlu yolu da sıkıştırmış olan Adnan Binyazar, Edebiyatın Dar Yolu’nda Emin Özdemir’den Talat Sait Halman’a, Mahmut Makal’dan Oya Baydar’a, Murat Yalçın’dan Faruk Duman’a, Mehmet Uzun’dan Gültekin Emre’ye, Ahmed Arif’ten Fakir Baykurt’a, Yaşar Nabi’den Fakir Baykurt’a, Server Tanilli’den Sait Maden’e, Tahsin Yücel’den Erdal Öz’e, Oktay Akbal’dan Yaşar Kemal’e, Ayfer Tunç’tan Bekir Karadeniz’e 30 yazar ve şair üzerine “deneme” yazmış. Ama beni en çok etkileyen Cevdet Kudret ve Dede Korkut üzerine yazdıklarıdır. Yazdıklarından çok bu iki değeri ele almasıdır. “Yeni” (!) edebiyatçılarımızın adlarını bile anımsamak istemediğini bildiğim bu iki edebiyat değerimizi, ancak, Adnan Binyazar gibi görev bilincine sahip bir yazar ele alabirdi.

Günümüz postmodern dünyasında, etnik grupların, azınlıkların, dinsel kimliklerin tarihi fetiş düzeyinde pohpohlanırken, Türk tarihine olan ilgi milliyetçilik sayılır oldu. Ulusal tarih bilinci giderek artan bir biçimde körleşti. Böylece ezilen “Türk” halkı bile yazar/şairlerimizin ilgi alanından salt Türk ol-

dukları için buharlaştı. Örneğin NATO liderleri Topkapı Sarayı’nda “Farklılıkların Ahengi” adlı müzikal gösteriyi izlerken çok mutluydular. Nasıl bir tuhaf benzerlik ki “farklılıklar”a ilgide bizim “yeni” (!) yazar/şairlerimizden eksik kalır yanları yoktu! Oysa Terry Eagleton’un Kuramdan Sonra’da belirttiği gibi, “Dünyada hiçbir azınlık demokrasi ya da tarihsel ilerlemeyi sağlayamamıştı!”

Böyle bir ortamda Dede Korkut Oğuznameleri üzerine yazı yazmak cesaret ister! XV-XVI yy.’da yazıya geçmiş Dede Korkut Oğuznameleri’ni ilk önce yabancılar ele geçirmiştir. İstanbul’da ilk kez Kilisli Rifat, ancak von Diez’in Dresden nüshasından kopya ettiği Berlin nüshasına dayanarak 1916’da yayınlatabilmiştir. Özgün adı Kitab-ı Dedem Korkut ala lisan-ı taife-i Oğuzan’dır. Bugün kitabın Dresden’de, Berlin’de ve Vatikan’da olmak üzere üç el yazması bulunmaktadır.

Binyazar, değerli dilbilimcimiz Prof. Semih Tezcan’ın YKY’den çıkan altın değerindeki çalışması Dede Korkut Oğuznameleri ve Dede Korkut Oğuznameleri Üzerine Notlar kitabı üzerinde dururken Dede Korkut’un Alevi dedelerinin piri olduğunu iddia ediyor. Semih Tezcan son kitabında, üç nüshadaki anlam ve anlatım bozuklukları üzerindeki tartışmaları netleştiriyor: Bir sonuca bağlıyor. Binyazar bu noktaya da dikkat çekiyor.

Cevdet Kudret’i, Adnan Binyazar’ın yazılarında daha iyi tanıdım dersem yeridir. Öykü ve romanları hep “geri planda bırakılmak istenen” Cevdet Kudret, aslında iyi bir öykü ve roman yazarıdır. Onu, “...bir tür heveslisi sayıp, başarısız roman, öykü, oyun, şiir yazıp, bunlarla olmayacağını anlayarak başka alanlara, en çok da eleştiriye kayan yazarlar kesiminden saymak büyük yanlışlığa düşmek olur.” (s. 67)

Cevdet Kudret’in romanı, deneme anlayışı ve oyunları hakkındaki çarpıcı üç yazı belki de onu tanıma, yakınında bulunma onurunun bir görevidir. “Zaman, bedeni alıp götürüyor. Cevdet Bey de, birçok kişiye büyük bir mirası, onun yakınında bulunmanın onurunu bıraktı gitti. O mirasta payının olması en büyük mutluluk kaynağıdır.”(s. 77) diyor Adnan Binyazar.

Ben de Adnan Binyazar’ı tanımış olmanın, kitaplarını okuyor olmanın, aynı zaman diliminde yaşıyor olmanın onurunu taşıdığımı belirtmek istiyorum.

KIZILIRMAK KIYILARI

Fazıl Hüsnü DAĞLARCA

Kardeş, senin dediklerin yok,
Halay çekilen toprak bu toprak değil.
Çık hele Anadolu'ya,
Kamyonlarla gel, kağnılarla gel gayrı,
O kadar uzak değil.

Çamı bitmiş, kavağı azalmış,
Gamla örtülü bayırlar, çıplak değil.
Yedi ay kıştan sonra,
Yeşeren senin yaşamındır,
Yaprak değil.

Yersin, içersin sofrasından, üç yüz senedir,
Kuvvetlisin ama kuvvet hak değil.
Bakımsızlıklarla göçüp gitmiş bir cihan,
Mevsimler soğumuş, sular azalmış,
Buğday, Selçuklulardan kalan başak değil.

Parça parça yarılmış öküz ardında,
Parmacağı üç pare, tırnağı ak değil.
Utanır elin ayagın,
Korkarsın yakından görsen,
Eli el değil, ayacağı ayak değil.

Gün doğar, tarla kuşları uçuşurlar,
Ağır bir aydınlık, bildiğin şafak değil.
Öyle dalmış ki yüzyıllar süren uykusuna,
Uyandırmazsan,
Uyanacak değil.

Dertle, sefaletle yüklü,
Siyah leşlerle kararmış, berrak değil.
Çağlayan ne,
Akan kim,
Kızılırmak değil.

Kardeş, görmüyorum ama hâlâ duyabiliyorum,
Geçmiş zamanlar gelecek zamanlardan parlak değil.
Vakte şahadet edercesine yükselmiş,
Akşam parıltısından, bütün zaferler üzerine,
Dağlar dalgalanmakta, bayrak değil.

KIRIKKALE'DE AĞINLILAR

M. Cavit ALPASLAN

1959 yılının Eylül ayında, eşim Leman'la birlikte Kırıkkale'nin Karacalı Köyü öğretmenliğine atanmıştık. Köy şehre çok yakındı.

Kırıkkale, 1938 yılında Makine Kimya Endüstrisi Kurumu'nun kuruluşuyla oluşmuş bir kenttir. Adını; istasyonun yanındaki kale ve ovanın kuzeyindeki Kırık Köyü'nden almıştır. Halk dilinde 'Kırığın Gale' ismi söylenir. Şehrin gelişimi doğu yönünde olmuştur ve bu arazi de Karacalı köylülerindir.

Köy, şehre çok yakın olduğundan hafta tatillerinde Kırıkkale'ye gidiyorduk. Dayımın kızı Mürüvvet Ablamızın evi Kırıkkale'deydi. Eşi, çok sevdiğimiz Nuri Ağabey (Güler) Keskin'de Ağır Ceza Hâkimiydi ve sık sık ona uğruyorduk. Çocukları, Kırıkkale'de okuyorlardı. Erhan küçüktü. Yurdahan ortaokulda, Bingöl ise lisede okuyordu. Onu eşeğe bindirip köye götürmüştüm. Bingöl, daha su gibi gençken üniversitede doçent olmuştu. Genç yaşında Ankara-Karşıyaka Mezarlığı'na gömmemiz ne acı bir olaydı...

Kırıkkale işçilerinin oturduğu Toprak Mahallesi'nde çok Ağınlı vardı. Vahşen ve Zabulbarlılar çoğunluktaydılar. Eğinliler daha da kalabalıktı. Ağın, Eğin ve Kemahlılar mahallenin çoğunluğunu oluşturuyorlardı. Ağın'ın, Eğin'in ve Kemah'ın her semtinden insanlar yöre kültürünün mozaikini oluşturmuştu burada. Makine Kimya'daki fabrikalarda en çok tutulan işçiler de bu insanlardı. Hem fabrikalarda hem de halk arasında çalışkanlık ve dürüstlük timsaliydi bunlar.

Tüm hemşerilerle arkadaşlık kurmuştuk. Hele bunlardan biri vardı ki; Vahşenli Halil Ölmez, bizim mahalleden arkadaşım Mustafa Çavdar'ın ablası İmmigülsüm'le evliydi. Evi yolumuzun üzerindeydi. Köyünde yoksul, kimsesiz ve de kimsenin değer vermediği Halil, burada bir işçi lideriydi. Herkes tarafından çok sevilip sayılan biriydi. Boyu-posu ve yakışıklılığıyla, yiğitliğiyle de herkesin sevgilisiydi sanki. Çok iyi dostluk kurmuştuk onlarla. Evleri Karacalı yolundaydı. Bir sanayi merkezi olan Kırıkkale'nin köy tipi evlerinden birinin zemin katında oturuyorlardı. Şehre gelişimizde hep onlara da uğrardık. Evde olduğunda bizi karşılar, buyur eder, mutlaka oturmamızı sağlardı. O nöbette olduğunda da, eşi İmmigülsüm Hanım minnacık çocuklarıyla bizi karşılar, ağırlardı. Hafta tatillerinde de birlikte otururduk. Yemeklerini bizimle paylaşmaları en büyük zevkleri idi. Genç, yiğit kişi yiğitliğine ve gençliğine doymadı, doymadı!..

Anasının biricik oğlu,
Eşinin can yoldaşı,
Çocuklarının sevecen babası,
Mahallenin sevilen lideri,
Ve benim sevgili arkadaşım,
Soyadıyla ters düştü.

Hastalandı. O genç ve yiğit insan; zayıfladı, karını davul gibi şişti, hastanelere düştü. Hiçbir tedavi sonuç vermedi. Evde yattığında iki günde bir uğrar ziyaretini yapardım. Meğer onulmaz hastalık siroza yakalanmış. İki ay içinde, o yiğit dev gövde yatağında kaybolmuştu. Bir gün sabahın erken saatlerinde ölüm haberi geldi.

Cenazesi çok kalabalık oldu. Yerli-yabancı herkes onu uğurlamaya gelmişti. İmmigülsüm Hanım'ın amcasının oğlu Mustafa Çınar, cenazenin bütün yükünü üzerine almıştı. Ben de ondan hiç ayrılmadım. Ağınlıların tümü bu acıyı paylaştılar. Ve İmmigülsüm Hanım'ın dayısı, kendisine ait bir otobüsü getirerek cenaze ve çocukları Ağın'a götürdü. Onun acısı unutamadığım acılardan biriydi.

Sonra; bağ ve ev komşumuz Mustafa Çınar ağabeyimiz... O da burada kadastro memuruydu. Hafta sonları geldiğimizde bizi evinde konuk ederdi. Gençlik yıllarında acılar çabuk unutuluyor. Ne güzel geçirdik o yılları...

Unutuyordum az daha; Kırıkkale merkez Tınaz İlkokulu'nda Cahide Eren'i gördük. Köy Enstitüsü'nde ben ve Leman arkadaşlık Cahide'yle. Cahide'yi bir hafta tatilinde köyümüze götürmüştük de; yolda eşekten düşmüştü.

* * *

1960'ın ders yılı başında Kırıkkale Atatürk İlkokulu'na atamamız yapılmıştı. Artık şehir okulundaydık. Tek sınıf okutacaktık bundan böyle.

Kırıkkale merkez okulları her an teftişe hazır ordu birliği gibiydi. Dört ilkokul, bir ortaokul ve bir lise, bir de içinde kız-erkek meslek liselerinin bulunduğu büyük bir iş okulu vardı. İş okulunda işçiler gece öğretimi yaparak hem sanat okulu hem de tekniker okulunu okuyarak diploma alıyorlardı. Andirili Kemal Gülter de bu okula öğretmen olarak atanmıştı.

Okul bahçelerinde öyle güzel çevre düzeni yapılmıştı ki; en bakımlı parklar bile o kadar olamazdı. Fıskiyeli havuzları, renk renk çiçekleri, süs ağaçları ve ağaçlar arasındaki banklar, kum ve çakıllı yolları ile o bahçeleri hiçbir yerde hiçbir ilde göremezdiniz o yıllar.

Ev aramaya başladık. Ara caddelerin birinde tek katlı kerpiç bir ev boşaltılıyordu. Leman'la yaklaşıp baktık. Harabe bir yerd. Her yanı delik deşikti. Kapı ve pencereler kırık döküktü. Beğenmedik ama yine de kapının önünde duran karı-koca olduğunu sandığımız insanlara evin kiralık olup olmadığını sorduk. İkisi birden, "Kiralık... Siz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordular. Öğretmen olduğumuzu söyledik. Hiç yüzümüze bakmadan, "Siz bu evi tutamazsınız!" dediler.

Okula yakın bir yerden iki odalı bir ev tuttuk. İki katlı kerpiç bir evin zemin katıydı tuttuğumuz yer. Evin banyosu yoktu! Mutfakta banyo yapıyorduk. Bahçedeki tuvaleti, ev sahibi ve kiracılar ortak kullanıyorduk.

Okul Müdürü Hüseyin Ünal (Cihan Ünal'ın babası) görevden ayrılmış, yerine Hasan Özmen atanmıştı. Hasan Özmen, Ağın'ın Mineyik Köyü'nden olup uzaktan akrabamızdı. Eşi İnayet Hanım da bizim mahalleliydi. Hasan Özmen ve hanımıyla kısa zamanda içli-dışlı olduk. Okul çok güzeldi. Yirmi beş öğretmendik. Ders yılı başında iş bölümü yaptık. Ben ve Leman, sabah ve öğlenci olmak üzere üçüncü sınıfları almıştık.

Harıl harıl hazırlık yapıyorduk. Öğretmenlerle tanıştık. Mutluyuz ve neşeliyiz. Jülide ve Nejat okul bahçesinde oynuyorlar. Havuzbaşı çiçeklerle bezenmiş. Bizler de plan-program çalışmalarından arta kalan zamanlarımızda bahçede çaylarımızı içerken,

sohbetlerimizi sürdürüyorduk. Okul çıkışında diğer meslektaşlarımız gittikten sonra da oturup memleket sohbetleri ediyor, sıla hasretini gidermeye çalışıyorduk.

Bir gün hafta tatiliydi, öğleden sonra evden çıkıp Hasan Bey'lere gittik. İnayet Abla bize gerçekten ablalık yapıyordu. Onların çocuklar, bizimkiler haşır neşir oynamaya başladılar. Hasan Bey'le ben de biraz dolaşmak, hava almak amacıyla çarşıya indik. İnerken Leman'a iki buçuk lira verdim ve yavaşça kulağına, "Yarın maaş alacağız. Bundan başka paramız yok, dikkatli ol." dedim. Bende de bir lira vardı. Biz Hasan Abi'yle Öğretmenler Derneği'ne gidip oturduk ve oyun oynayıp, akşama doğru eve döndük.

Satıcılar dışarıda avaz avaz bağırarak satışlarını yapıyorlardı. Bir mısırcı da okulun hemen önünde tezgâhını kurmuştu. Tanesi yirmi beş kuruşa satıyordu kaynamış mısırlarını. Çocuklar hemen koştular, "Bize mısır al." dediler. Dernekte harcadığım için bende hiç para kalmamıştı.

- Leman, çocuklara birer mısır alır mısın? dedim.

Leman:

- Bende para yok, sen al, diye yanıtladı.

- Bütün parayı sana verdim ya!..

- O paraya çarşaf aldım.

Dondum kaldım. İçimden 'çarşaf yarın alınamaz mıydı?' dedim.

* * *

Derslere başlamıştık. Öğrencilerimiz kısa zamanda bizlere alıştı. Biz de onlara alıştık. Ah bu çocuklar hiç nankör değiller, ikiyüzlü değiller, içleri dışları aynı... Onlar sevgi istiyorlar, ilgi istiyorlar, bilgi istiyorlar... Sevgiyi, bilgiyi, acıyı ve kıvancı hemen sizinle paylaşıyorlar. Kendi acılarını, sıkıntılarını gözünüze gözünüze bakıp, buğulu ve bazen yaşlı gözlerle size anlatabiliyorlar. Dostum şair-yazar Osman Bolulu'nun dediği gibi:

*"Ne kadar namlu varsa
Kurşunlarını sökeceğim
Kalem yapacağım çocuklar
KARDEŞLİK yazacaksınız
Sıcak somun kadar.
Tetik çekilmeyecek kinle
Acunu kırmızı şeftali gibi
Bölüşeceğiz sizinle."*

Sevgilerden kuleler yapalım, konaklar yapalım, aşımız ekmeğimiz olsun. Sevgi çiçeklerini tüm insanlara birlikte dağıtalım çocuklar... Mutluluğu paylaşalım hep...

Yerleştik. Günler çabuk geçiyor. Çevre edindik, halktan ve hemşerilerimizden dostlarımız çoğaldı. Özellikle aile dostlarımızla bir üçgen oluşturmuş-tuk: Okul müdürü Hasan Özmen, Kemaliyeli Hazine Avukatı Şadi Bey ve eşi Gülderen... Çocuklarımız, ortak değerlerimizdi. Birlikte yemek yiyor, kır gezintilerine çıkıyor, elemelerimizi ve sevinçlerimizi paylaşabiliyorduk. Çocuklarımız da aynı yaşlardaydı. Bizim Nejat'ımızla, Şadilerin Şemsi'leri ve de Hasan Bey'in Yılmaz'ı tatlı tatlı oynarlardı. Jülide onlardan biraz büyük olduğundan ablalığını yapardı. Hasan ağabeyin iki kızı daha büyüklerdi. Onlarla da uyumluydu. Birlikte pikniğe çıkardık; soğuk havalarda birimizin evinde toplanır, mahalli yemekler yapar, neşeyle yerdik.

Bayramlarda daha geniş topluluklar oluşturuyorduk. Ağın'dan; Hasan Uyanık ve eşi Saliha Hanım, Vahşenli Hasan Aydın Ağabeyimiz ziyaret ettiğimiz büyüklerimizden bazılarıydı...

O günler; çocukluktan gençliğe erişmiş Kemahlı Mustafa Sevim, Vahşenli Mustafa Aydın'la dost ve arkadaşlığımız olmuştu. Onlar üniversite öğrencileri olarak, 27 Mayıs 1960 devrimi sonucunda basındaki kültürel gelişmeyi bana ulaştırıyorlardı. Benim kendilerinin fikir gelişmelerinde etkim olduğunu söyleseler de, gerçek, onların da beni etkilemeleriydi. Üniversitelerin o çalkantılı günlerinde; o güne kadar görmediğimiz kültürel yayınları bana ulaştırmaları, beni ben yapmıştı.

Mustafa Aydın, adaletin her kademesinde görev yaparak zirveye ulaştı. Mustafa Sevim, yazı ve sanat dünyamıza büyük katkılar yaptı.

İnayet Ablamız çocuklarını orada annesiz bıraktı. Yirmi yaşındaki oğulları Fikret orada öldü. Makine Kimya Kurumu'nda işe yerleştirdiğimiz Mahmut Aktaş'ı orada trafik terörüne kurban verdik.

Minicik, altı yaşındaki Nejat'ımızı çılgin bir genç orada motoruyla ezerek elimizden aldı.

Bütün bu acıları dostlarımızla orada paylaştık.

Acılarımızı, sevinçlerimizi paylaştığımız o günleri anmak yine de çok güzel!..

BUYURUN

Ali SEYHUN

Buyurun gelin dediler, geldik
Dosya dosya
Damga damga

Çalışın dediler
Çalıştık
Çöp süpürdük
Bok küredik
Harmanlaştık madenle
Öldük, sakat kaldık
Atıyoruz sizi dediler
Atıldık
Daha ne kaldı?

Berlin, 1995

URFA TÜRKÜLERİ

Dün gece Urfa Türküleri dinledim
Deli divane etti beni
Orhan Veli'nin baharı gibi

Bir başka ötüyordu kaval
Engerek masum kalır ezgilerde
Sürmene bıçağı fettan gözün
kirpikleri

Saplanır yüreğine
Yok satar Lokman Hekim

Hâl böyleyken,
Nere gider Urfalım
Gardaş nere gider,
Derdini yârdan almış,
Dermana kime gider.

Berlin, 17.05.1995

EĞİNLİ DELİ MENEVŞE

İsmail N. BEYDEMİR

Genç kızlığın verdiği, genç oğlanlığın doğurduğu gönüllülük geçmiş aralarında. Çeşme dönüşü, pınarbaşı rastlantıları olmuş, tutulmuşlar birbirlerine deli gibi. Bu arada olsa olsa, örtü altından utangaç kaçamak bakışlar oğlanla rastlaşmış, daha da güç vermiş sevgilerine. Deli divane tutulmuşlar böylece. Sevgi gün geçtikçe büyümüş büyümüş de, karasevda olmuş işte.

Oğlanın yakınları istemişler Menevşe'yi. Allahın emri, peygamberin gavli üzerine söz kesilmiş, nişan takılmış takılmasına ya, kör olasıca yokluk bükmüş bellerini. İstenilen var, gerekli olan düşün giderleri var. Ne edilsin, bölgede kazanç yolları kapalı. Çalışacak oğlan, gece demeyip gündüz demeyip çalışacak, tek Menevşe'sine bir an önce kavuşmak için, ama yok işte, iş yok...

Gün olmuş, oğlan karar kılmış, demiş İSTANBUL ver elini getiriyorum. Menevşe'sine haber ulaştırmış, gelip düşünümüzü derneğimizi yapalım, erişelim birbirimize. Ne desin Menevşe, gelenek bu. Burada böyle işte, başı sıkışan para kazanmak için İstanbul'a gider. Taşı toprağı altındur İstanbul'un. Böylece Menevşe'nin sözlüsü-nişanlısı da İstanbul'a yollanmış.

Yollanmış yollanmasına ya, Eğin'den çıkınca da sudan çıkmış balığa dönmüş çocuk. Yayla adamı bu, temiz havaya tatlı suya alışık. Ulaşmış bin zorlukla İstanbul'a. Düşmüş han köşelerine, ne besin besine benzer, ne yatılan yer yere. ne etsin, kıt harcanıp para biriktirmek gerek. Bütün gurbetçiler gibi bir süre sürünmüş. Amansız bir dert tutmaz mı bu arada! Hekim yok, ilaç yok, bakan eden yok. Böylece sönmüş bu çıra, İstanbul köşelerinde kalmış sevgilinin ölüsü.

Gel zaman git zaman duyulmuş bu haber Eğin'de. Han köşelerinde yattı da, hasta olup öldü denilmiş. Menevşe içlenmiş bir süre sessiz ağlamış. Bir an gelmiş taşmış bardak, yüze çıkmış kızcağız. Açık açık ağlar olmuş, dertli dertli türküler demeye başlamış. Bilen bilir kolay dert değil bu karasevda. Yerdiklerini, ayıpladıklarını artık duymaz olmuş. Akıllanmış gerçekte, basmış isyanı ama gel gör ki çevre bunu anlamamış. Deli oldu demişler Menevşe'ye.

Tutulabilen bir deyişi aklımda şöyle kalmış:

*Duman almış İstanbul'un yolunu,
Fidan ettim deremedim gülümü,
Gel bir danem gel salını salını,
Viran ola ekilesin İstanbul.*

*Ağam hani tez gelirdin sılaya,
Sen gelmezsen kim golumu dolaya,
Akşam oldu hoca çıktı selaya,
Denizlere dökülesin İstanbul.*

*Cehez işlemiştim ellerde galdı,
Haberin duyuldu dillerde galdı,
Gözüm haftalarda yıllarda galdı,
Oyum oyum oyulasın İstanbul.*

*Ağam İstanbul'a kâra mı gittin?
Hastalık duttu da ya nasıl ettin?
Uy gözlerim çıka handa mı yattın?
Viran ola yıkılasın İstanbul.*

Menevşe bakmış insanlar kendisini anlamıyor, kızlık arkadaşları çoluk çocuğa karışmış, mutlu - mutsuz yaşamakta. Kimse kendisine bir akıllı söz demiyor, gülümseyip, deliliğinden söz ediyorlar. Ürkmüş insanlardan, bu anlayışsız kitleden, almış başını dağlara vurmuş. Kimseleri görmemek için ne denli gereklilik varsa kullanmış. Türkü yakmış derdine, dağlara söylemiş. Tüm Anadolu halkı gibi dert ortağı olan (Dağlar) eşlik etmiş türkülerine, yankılarla karşılık vermiş. Kurtlar kuşlar arkadaş olmuş Menevşe'ye. Onlar deli dememişler kendisine, sevmişler derdinden anlamamışlarsa da, yermemiş hor görmemişler.

İşte Menevşe, Delilik adı ile yaşantısını böylece sürdürmüş. Ne "Leyla ile Mecnun" gibi kitapları olmuş, ne onlara benzer gibi göklerde buluşular denilmiş, sönmüş bir ses olmuş Menevşe. Gün olmuş rastlayanlar haberli habersiz dinlemişler. Bazı deyişlerini tutabilmişler. Gün gelmiş ses kesilmiş nerede, ne oldu bilinmemiş ama adı söylenir olmuş. Eğinli Deli Menevşe karasevdası ile karadağlarda kayıp olmuş.

ÜNAL ÖZMEN'İN ARDINDAN

A. Metin TÖZÜN

Üç yıla yakın süreden beri yakalandığı pankreas kanserine karşı başarılı şekilde mücadele veren değerli hemşerimiz Ünal Özmen, 23 Mayıs 2008 tarihinde bu amansız hastalığa yenik düştü ve aramızdan ayrıldı. Babası Ağın'ın Koçan Mahallesi'nden Başağagillerden Vehbi Amcanın da, kendisinden bir gün önce Alan-ya'daki kızı Ayşe'nin yanında vefatı kaderin bir tecelisi olmalı. Efsanevi Öğretmen Abdullah Lütfi Efendi'nin (Tahtasız Hoca) torunu olan annesi Nuriye Teyze de yıllar önce yaşamını yitirmişti.

Ünal'la arkadaşlığımız Elazığ'da geçen çocukluk yıllarımızda başlamıştı ve bana en eski arkadaşı olduğumu söylerdi. İlkokul çağlarımda, 8-10 yaşlarındayken, Elazığ'daki Ağınlılar arasındaki görüşmeler sırasında onunla tanıştığımı anımsıyorum. Babası Vehbi Amca Harput'ta posta memuru idi. Harput'taki Sara Hatun Camii'nin arkasındaki sokakta, iki katlı, caminin arkasındaki çeşmeye bakan ahşap bir evde oturduklarını ve bir defasında ailece oraya ziyaret gittiğimizi hayal meyal hatırlarım.

1960 yılında ilkokulu bitirmiştım. Aynı yıl Elazığ Kültür Mahallesi'nde kira ile oturduğumuz evden, Yenimahalle Doğu Sokak'taki yeni yaptırdığımız eve taşınmıştık. Ben yakındaki Mezre Ortaokulu'na kayıt olmuşum. Evimizin doğu kısmındaki boş arsadan sonra gelen köşede, hemşerimiz Hacıgül Amcaların (Hüseyin Niksarlı) üç katlı evi vardı. Bir süre sonra Ünallar bu evin orta katına kiracı olarak geldiler. Galiba Vehbi Amca Elazığ Merkez Postanesine tayin olmuştu. İlerleyen ortaokul ve lise çağlarında, Hacıgül Amca'nın oğlu Güngör, Ünal ve benim arkadaşlığımız ilerledi. Bizim evin bahçesinde, çoğu kez ders çalışmak için kuytu bir mekân olarak seçtiğim odunluğun çatı aralığında bir araya gelir, mandolin çalar, çeşitli oyunlar oynardık. İsimle-



rimizin baş harflerinden oluşan 'G.Ü.M. Birliği' rumuzunu aramızda telaffuz eder, çatının ağaçlarına önemli saydığımız olayları tarihiyle yazar, birlikte sinemaya, Harput'a, Gölcük'e (Hazar Gölü), Orman fidanlığına gittiğimiz günler olurdu. Bayram günleri birlikte Gazi Caddesi'nde gezer, şimdiki THK İş Hanının yerindeki

tek katlı Gençlik Kebap Salonu'nda Adana kebabı yer, bundan ayrı bir zevk alırdık. Bir defasında bayram harçlıklarımızla yazlık Saray Sineması'nın bulunduğu sokakta bisiklet kiralatan İdris'ten kiraladığımız bisikletlerle, cadde boyu Orman fidanlığına gitmiştik. Ben bisikletten düşüp bayramlık pantolonumun dizini yırtmış ve çok üzülmuştum.

Lise yıllarımızda Ünallar, Gazi Caddesinin alt kısmındaki sokaklardan birine, önünde akasya ağacı olan tek katlı bir eve taşınmışlardı. 1965'li yıllarda ben Edebiyat, Ünal ise Fen bölümündeydik. Bu dönemde arkadaş çevremiz oldukça genişlemişti. Ünal; sosyal ilişkileri daha iyi olan, her yaşta dost edinen ve farklı ilgi alanları olan renkli bir kişiliğe sahipti. Örneğin; Harput'tan ahababı olan, bizden oldukça yaşlı bir şoför Necati Abi vardı. Ford marka bir pikap kullanırdı. Daha sonraları Murat Turizm'in İstasyon Caddesi'ndeki yazıhanesinde bilet satmaya başlamıştı. Onunla; araba, şoförlük üzerine sohbetleri olurdu. Kalem, çakı, saat vb. merakı vardı. Bir ara Hükümet binasının karşısındaki İpek Kırtasiye'nin müdavimi olmuştu. Buranın sahibi Şefik İpek'e yardım eder, boş zamanlarında oraya takılırdı. Keza caddenin daha ileri kısmındaki, Saatçi Yılmaz'a da sık sık uğrar, yeni saatleri merakla incelerdi. Oradan 'Vip-Geneve' marka, orta katranı yuvarlık, ortası çelik kare, zarif bir saat aldığını daha dün gibi hatırlarım. Yine bu yıllarda CHP Gençlik Kollarına girdiğini, sonra milletvekili seçilen Av.Orhan

Senemoğlu'nun kardeşi Bahattin'le dostluk kurduğu da belleğimdedir. Bu dönemde Arif Sezer, Saim Çorçuk, Ağın Ortaokulu eski öğretmenlerinden Şükran Mülazimoğlu'nun kardeşi Şükrü Şiş isimli arkadaşlarla birlikte güzel günlerimiz olmuştu. O zamanlar, şimdiki İzzetpaşa Camii'nin yerinde eski küçük cami ve bitişiğinde, yaya kaldırımından 5-6 basamak merdivenle çıkılan, zemini çakıl taşla kaplı Yıldız Parkı vardı. Bu parkta veya belediyenin yanında, köşe başındaki Muallimler Kahvesi'nde iddialı eşli tavla maçlarımız olurdu.

Ben 1966 yılında liseyi bitirmiştım, ancak o yıl üniversiteye giremedim. Ünal o yıl ne yaptı, tam olarak hatırlamıyorum. Galiba o da liseyi bitirememişti ki, 1967 yılında birlikte Üniversite sınavı için Ankara'ya gitmeye kararlaştırdık. O zaman sınavlar bir kaç büyük şehirde yapılıyordu. Yakın arkadaşlarımız Arif ve Şükrü de bizimle gelecekti. Yıldız Parkı'nda seyahat planı yaptığımızı hatırlıyorum. Ankara'daki sınavdan sonra İstanbul'a da gitmeye karar verdik. Eski Sümerbank'ın olduğu sokağın köşesinden "Kantarcı Jet" otobüsleriyle Ankara'ya gittik. 4 arkadaş birlikte mi, ayrı ayrı mı gittik, onu da şimdi tam olarak hatırlamıyorum. Ankara'da İzmir Caddesi'nde, Ünal'ın teyzesi Fahire Soylu'nun evinin altındaki kiraathanede buluştuk.

İmtihandan sonra 4 arkadaş birlikte İstanbul'a gittik. İlk defa denizi gördük, vapura bindik. Beyazıt'ta Elazığlılara ait Akgün Palas Otel'i'nde kaldık. Florya'ya plaja gittik, fakat ilk defa gördüğümüz bu büyük şehirde kendimizi garip hissettik. Bizim için Elazığ daha güzeldi.

Ankara'ya ve oradan Elazığ'a dönüşümüzün unutamadığım bir anısı var. İstanbul'dan dönüşte nedense Ankara'da bir gün kaldık. Ünal yine teyzesinde, Arif'le ben de İskitler, Sanayi'de eski, ucuz bir otelde kaldık. Otobüs terminali o zamanlar Akköprü'deydi. Daha önce oraya uğrayıp, "Uçan Kale" adlı bir firmadan Elazığ'a ertesi gün sabah 08.00'e билет almıştık. Biletler Ünal'daydı. Bizim otelimiz garaja yakın olduğu için otobüs saatinden önce garajda buluşacaktık. Loş otel odasında uyayakalmışız. Saat 08.00'e doğru Arif, "Ulaaa... saat kaç?" diyerek uyandı. Son harçlığımızla билет almış, otel ücretini ödemiştik ve başka paramız yoktu. Ünal otobüsü

bekletir ümidiyle koşarak Akköprü'deki garajlara gittiğimizde saat 08.30'a geliyordu ve ne yazık ki otobüs gitmişti. Yazıhaneden, otobüsün bir süre bekleyip gittiğini, yapacak bir şey olmadığını ve hatalı olduğumuzu söylediler. Arif sonradan, naylon cüzdanının iç kısmına üçe katlayarak sakladığı 10 lirasını çıkardı. Bütün paramız buydu. Bununla Elazığ'a gidemezdik. Nereden para buluruz diye düşünüyorduk. Birden Bahattin Senemoğlu aklımıza geldi. Kolej'deki evlerini biliyorduk, ama kendisi acaba orada mıydı? Karışık duygularla yürüyerek evlerine gittik, çekinerek kapıyı çaldık. Kapıyı Bahattin Abi açtı, derin bir nefes aldık. Aldığımız 50 lira borç para ile Elazığ'a nasıl geldiğimizi anlatamam. Ertesi sabah Arif'le buluşup Ünal'a gittiğimizde, Ünal'ı banyoda bulduk. Rahmetli annesi Nuriye Teyze sırtını sabunluyordu. Şaşırdı, "Ulaaa! Nasıl geldiniz?" dedi. Bize diyecek bir şey bırakmamıştı!

O yıl ben Ankara Hukuk Fakültesi'ni kazandım. Ankara Ulucanlar'da, genellikle Ağınlı hemşerilerimizin oturduğu bahçe içinde oturan ablamlar, benim de yanlarına gitmem nedeniyle, bir sokak ötedeki iki katlı, kapısı çingiraklı, küçük bir bahçe içindeki evin alt katına taşındılar. Soğuk, nemli bir odam vardı. Ünal'ın puanı tercih ettiği fakülteleri tutmuyordu. Bir süre kayıt yaptıramadı. O sıralar yeni kurulmuş olan Hacettepe Üniversitesi'nin o yıl açılan Eczacılık Fakültesi'ne kayıt yaptırdı. Birbirimizin okuluna gidip görüştüğümüz fakülte kantinlerinde çay içtiğimiz zamanlar olurdu. Fakat daha çok Cebeci'de Hukuk Fakültesi'nin karşısındaki, o dönem Ankara'da olan ve Elazığlı, Ağınlı arkadaşlarımızın uğradığı Pertekli Sami Abi'nin kahvesine giderdik. Burası hemen her akşam uğranan bir mekân olmuştu. O sıralar Ankara'da bulunan ve farklı fakültelerde okuyan arkadaşlarımız uğrar, iddialı okşın, tavla oynanır, sonra yurttan kalanlar yurda, evi olanlar evine giderdi. Ağınlı arkadaşlardan Gürol Korkmaz, Turgut Karadağ, Altan İlter, M.Salim Özer, Erkal Gençaydın, Mehmet Özmen, Muammer Niksarlı, Osman Öztürk, Osman Kılınç, H.Sait Türk, rahmetli Vahşenli Hakkı Erben, Gürhan Gündüz, Hikmet Öztürk ve daha birçok isim sayılabilir.

Ünal, önceleri Manisa Yurdu ve değişik otellerde, daha sonra da Emniyet Müdürü olarak Ankara'ya

gelen ve Küçükesat Binektaş Sokak'ta bekâr evi olan abisi Güner Özmen'in yanında kalmaya başladı. Ben de, ablamların Elazığ'a dönmesini takiben Balgat'ta bir gecekonduda kalmaya başlamıştım. Ünal'ın yanıma geldiği ve beraber kaldığımız günler çok olurdu. Ablamlardan kalan eşya da eklenince ev çok güzel bir görünüme kavuşmuştu. Babamlar Elazığ'daki eve transistörlü radyo alınca pabucu dama atılan lambalı 'Orion' marka büyük radyo ile misafir odasındaki 'Veziv' marka gaz sobasını da bu eve getirmiştim. Soğuk kış günlerinde somyanın yanındaki minderde oturup, hazırladığımız mütevazı soframızda yiyip-içtiğimiz nice günler olmuştur. Bazen ucuz şarap, bazen ısınmak için kanyak içer, hayaller kurardık. O sıralar Ünal'ın bizim fakülteden bir kız arkadaşı da vardı. Bu dönemde oldukça duygusaldı. Birlikte mırıldandığımız daha çok Türk Sanat Müziği'nden birkaç şarkı O'nu mutlu ederdi. Yazı ve resim ağırlıklı el işlerini her fırsatta sergiler, sanatsal yapısını ortaya koymaktan büyük zevk alırdı. Bir bakarsınız, özenle çıkardığı bir mandalina kabuğu üzerine delikler açmış, onu elektrik ampulüne takarak farklı bir ışık dekoru yaratmış... Bir bakarsınız, yanından hiç eksik etmediği farklı yazan kalemlerle, bisturiye benzer çakısıyla bir şeyler yazmış veya yontmuş, güzellik yaratmıştır...

Bir kış mevsiminde galiba ben yarıyıl tatili nedeniyle Elazığ'a gitmiş, Balgat'taki fakirhanenin anahtarını da Ünal'a bırakmıştım. Soğuk bir gecede, Elazığ'dan Ankara'ya döndüm. Lapa lapa kar yağıyordu. Garajlardan bir taksi ile eve gittiğimde karşılaştığım manzara korkunçtu. İç içe iki odadan ibaret evin ön odasındaki yatak döşəğinin ortası yanmış, mutfaktaki elektrik ızgarası yatağın içerisinde, yorgan yerde, gazete, mecmua, kuruyemiş ve meyve kabukları her tarafa saçılmış... Pencerenin camı kırık, banyodaki su donmuş halde idi. Allahtan arka oda daha düzgündü, ancak gaz sobasının deposu boşalmıştı. Kırık camı bir mukavva ve bezle örtüp, bulduğum kazak, pijama ne varsa üst üste giyip, yorgan ve battaniyeleri de içerdeki yatağın üstüne yığıp, altına girdim. Sabahleyin önce gaz alıp sobayı yaktım, sonra camı tamir ettirdim. Sonradan evi kendime göre temizleyip, gerekli diğer tamiratları yaptırdıktan sonra ortalığı toparladım. Akşam saatlerinde Sa-



mi'nin kahvesinde Ünal'la karşılaştığımda, o şaşkın yüz ifadesini hiç unutamam. "Ulaaa!.. Metin sen ne zaman geldin? Niye haber vermedin?"

Ertesi gün kendini affettirmek için, galiba o anda Güner Abi'nin olmayışından da yararlanıp, beni, abisinin Binektaş Sokak'taki bir apartmanın alt katındaki kaloriferli evine götürdü. Sıcak su, banyoda küvet vardı. Kemiklerim ısındı. Ünal, o gün abisinin toplu 'Smith wesson' tabancasını gösterip bol bol hava atmıştı!..

Ben, 1971-72 döneminde Hukuk Fakültesi'ni bitirip, avukatlık stajını Seyfi Beşe'nin yardımıyla öğrencisi olan Samsunlu bir avukatın iş hukukuyla iştigal eden bürosunda yapıp oraya çalışmaya başladığımda, Ünal Eczacılık Fakültesi'ni daha bitirmemişti. Bu arada İmar İskân Bakanlığı'nın Demirtepe köprüsünün alt kısmındaki Mesken Genel Müdürlüğü'nde çalışıyordu. Ben, yanlarında çalıştığım avukatlara ait Karanfil Sokak'taki eski bir apartmanın zemin katında kalmaya başlamıştım. Sonra kısa dönem askere gidip geldim. Altan İlder ve Seyhan Türker'le birlikte, Seyhan'ın eniştesi Metin Türker'e ait Aydınlık-Türk Bloklarındaki dairede kalmaya başladık. Ünal'la beraberliğimiz hep aynı yakınlıkta devam etti. Bu eve de zaman zaman gelir, bulaşık yıkamasına eşli okşın oynardık. Bazen kaldığı da olurdu.

Ankara'daki ilk öğrencilik yıllarımızda arkadaşımız olan ve İncesu'da terzi dükkânı çalıştıran Sakıp'ın terzihanesinde tanışmış olduğumuz Cemil Nadir Özgün ve Mesut Öztürk'le de sık sık buluşur, sohbet ederdik.

Daha sonra Ünal'ın evliliği oldu. Ağın'ın Saraycık Köyü'nden emekli öğretmen Mehmet Ali Bilir Abi'nin kızı Lale'yle. Lale'lerin Elazığ- Malatya karayolu üzerinde, Çocuk İslahevi yanındaki evlerinde bir kısır düğün yapıldığını hatırlıyorum. Her nasılsa o zaman ben de Elazığ'daydım. Lale ile Ankara Gençlik Caddesi, Savaş Sokak'ta kiraladıkları eski bir apartmanın üst katında oturdular. Buraya beni bazen Cemil Nadir'le sıkça davet eder, Lale'nin mahirce hazırladığı ev yemeklerini yedirir, ardından Lale'nin unutulmaz elmalı pastasıyla çaylarımızı içerken, üçlü okşın oynardık.

1977 yılı yazında oradaki bir arkadaşımın ısrarlı teklifi üzerine birlikte avukatlık yapmak üzere İzmir'e gittim. 1979 yılına kadar orada kaldım. Fakat avukatlığı becerememiş olacağım ki hâkimlik başvurusunda bulundum. Başvurumun kabulü ile 1979 yılı sonunda Denizli'nin Sarayköy ilçesine hâkim olarak atandım. Meslek hayatı ve bu arada benim evliliğim de araya girince, Ünal'la uzun süre ayrılık yılları oldu. Tebrikleşme ve seyrek de olsa Ankara'ya gidişlerimde görüşmelerimiz oluyordu. 5 yıl Sarayköy, 12 yıl Malatya'da görev yaptıktan sonra, 1996'da Ankara'ya atandım. Ünal, bu arada öğrenci aflarından yararlanıp Eczacılık Fakültesi'ni bitirmiş ve İmar İskân Bakanlığı'ndan Çankaya Belediyesi'ne geçmişti. Burada, Emlak-İstimlak müdürü olarak Tuna Caddesi'ndeki binada çalışıyordu. Çok şişmanlamıştı. 100. yıl Belediye lojmanlarında oturuyorlardı. Doğan Taşdelen'in belediye başkanlığından ayrılmasından sonra 1 yıl kadar aynı görevde kaldı, sonra aktif görevden alındı.

Aradan geçen yıllar boyunca 1981 doğumlu oğlu Onur büyümüş, Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarı, Kompozisyon Sanat Dalı'nda okuyordu. Eşi Lale emekli olmuş ve bir dershanede çalışıyordu. Bu arada Hoşdere Caddesi'nde Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin bir daire edinmesi ve arkadaşlarla burada buluşmalarımız daha sık görüşmemize vesile oldu. Bazen de Sıhhiye'de Mete Özan'ın gözlükçü dükkânında bir araya geliyorduk.

2005 yılı yaz tatilinde iken karın ağrısı şikâyetiyle Ankara'ya döndüğünü ve İbni Sina Hastanesi'nde Radyoloji profesörü olan Terzi Sakıp'ın dükkânından tanıdığı yakın arkadaşı Serdar'ın titiz inceleme- siyle erken teşhis edilen pankreas kanseri ortaya çık-

tı. Yıpratıcı ve yorucu bir tedavi süreci sonrasında, arada çok iyi, eski günleri anımsatan durumları da oldu. Mazi onu bizlere daha çok bağlıyordu. Ben artık içmiyordum. Bir keresinde, Balgat'taki evde soğuk günlerin anısına birlikte içmemizi ve şarkı söylememi arzu ettiğini söyledi. Fakat bunu gerçekleştiremedik. Burada, çok söylediği o eski şarkılardan bir iki mısra alıp, ona ithaf etmek istiyorum:

“Yıllar ne çabuk geçti o günler arasından,/ Bir tel saç O'nun kaldı bütün hatırasından”

“Sen sanki baharın gülüsün, şen çiçeğimsin/ Sen her gece rüyama giren gözbebeğimsin”

“Akşamın olduğu yerde bekle diyorsun, gelmiyorsun/ Çünkü seni çok sevdiğimi biliyorsun, gelmiyorsun”

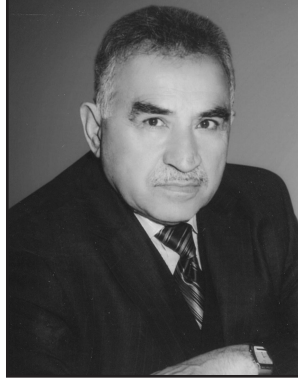
Hastalığından sonra Çankaya Belediyesi'ndeki görevinden emekli olmayı düşündü. Bir yandan da Çankaya Hilal Mahallesi'nden aldıkları kooperatif da- iresinin tamamlanmasını bekliyordu. İnşaatın ikmalî gecikmişti. Kooperatif yönetimine, müteahhite kızıyor, arada bana da danışıp hukuken yapılabileceklerini öğrenmek istiyordu. 2007 yılında evleri tamamlandı. Bu kez içinin yapılması ve tefrişini eşi Lale ile kararlaştırarak yapmaya çalıştılar. Nihayet Belediye lojmanından çıkıp kendi evlerine taşındılar. Bu dönemde Çankaya Belediyesi'nde asıl mesleği olan Eczacı kadrosuna geçti ve emekli oldu. Yeni evleri çok güzeldi, sanıyorum bir yıl kadar oturabildi. Hastalığının vaha- metinin bilincindeydi. Kanserle yaşamayı öğrenmişti. Onu yenmeye çalışıyor, ailesini, çevresini hastalığı nedeniyle üzmemek istemiyor ve mantıklı davranarak normal yaşamını sürdürmeye çalışıyordu.

Aynı dönemde Ankara'da okuyan yaşıt arkadaş grubu içerisinde bizleri en erken terk edenlerden biri oldu Ünal. Yüce Tanrı'dan kendisine rahmet diliyorum. Ruhu şad olsun.

Bu vesileyle; yakın tarihte veya geçmişte rahmete kavuşan tüm Ağınlı hemşerilerimize, fakülte- den dönem arkadaşım Vahşenli Ekrem Korkmaz'ın kızı Gülsüm Gedikoğlu'na, Aşağıyabanlı Köyü'nden Nalbant Şerafettin Aslan'ın yakın tarihte trafik terö- rüne kurban verdiğimiz oğlu elektrik mühendisi Vehbi Aslan ile bu satırları yazarken ölüm haberini aldığım Ünal'ın halası Fatma Ulaş'a da Allah'tan rahmet diliyorum.

BENİM BABAM

OktaY YILMAZ



İmmik Bacı'nın, Şehit Hasan Dede'nin torunu
Benim babam, bir doksan boyunda dediği Kadir'in oğlu
Ağzından düşürmediği Hozakpur'da doğdu
Ömrü boyunca köyü için hayal kurdu

Benim babam yürekliydi, mertti
Çocukluktan beri bükülmezdi bileği
Ağrı, sancı, hastalık bilmezdi
Kalp krizi dediler, aslında Allah'ın emriydi

Oğlum ben kuruş kuruş kazandım derdin
Cümle âleme yardım ederdin
Ayakkabını pençeletir neyi var derdin
Eskisi olmayanın yenisi olmaz, hep söyledin

Benim babam her şeyi acele babam
Niye acele ettin canım babam
Ne oldu cennetten bir köşe mi verdiler babam
Bu nasıl bir acı hacı babam

Benim babam, dediklerin kulağımıza küpe olsun
Hep derdin evlatlarım bir olsun
Sen rahat uyu ruhun şad olsun
Peygamberimiz komşun, kabrin pür-nur olsun

30 Temmuz 2008

Güzel sesli genç bir müezzin, ezan okurken sesini duyup “Aziz Allah” diyenlerin hepsini görür. Fakat hiçbir kimseye ve hiçbir eve kötü nazarla baktığı duyulmaz.

Cami komşusu olan bir evin 12-13 yaşlarındaki küçük kızı da müezzinin sesinden zevk almalı ki, camiye gelip gittikçe, “Amca ezan okuyacak mısın?” diye sorar. O da, “Evet kızım. Ezan okumaya geldim.” diyerek kızcağızı okşayıp geçer.

Fakat bir sene sonra 14-15 yaşlarına giren küçük kızcağız birdenbire serpilerek büyür. yanakları pembeleşmeye, göğüsleri tomurcuklanmaya başlar. Artık müezzinin yolunda da görünmez olur.

Ezan okunurken arada sırada evinin yüksek ayvanına çıktığı, fakat ezan bittikten sonra hemen içeriye girdiği görülür.

Uzaktan uzağa bu görünüş bekâr müezzinin kalbinde gizli bir yaraya, içli bir sevgiye kalb olur.

Ancak evvel küçük iken kimsenin sahip çıkmadığı bu güzele, büyüdükten sonra sahip çıkanlar ve istemeye gelenler olduğu duyulur.

Fakat onu almak, ilk önce onu sevenin hakkı değil mi? Bu zengin aile kızını seven müezzin de kendisi almak için ağız aratırsa da herkes bu talebe güler. Bir müezzinin zengin bir efendi kızına talip olması deliliktir diye...

Sevdiğine kavuşamamak ümitsizliğine düşen müezzin bir türlü hislerini yenemez.

Bilhassa sevdiğinin başka birine nişanlandığını duyunca delirmişçesine üzülür. Kına gecesinden evvel ne lazımsa onu yapmaya, sevdiğinin de kendisini isteyeceğini zannederek onu kaçırmayı kurar. Fakat bir türlü de imkân bulamaz.

Alan razı veren razı olduğu için, her şey hazırlanır, düğün günü gelir çatar.

Akşam ezanını okurken düğün evinin şenliğini gören müezzin, bir cenaze cemaati görmüş gibi irkilir. Nihayet kına gecesi, yatsı ezanını okuduktan sonra, güveyi evinde sazlar çalınip oyunlar oynanırken, kendisi de sevdiğini kendisine veremeyenlere karşı bir oyun oynamaya ve kızın yüksek ayvanına çıkıp onu kaçırmayı aklına koyar.

Gerçekten düğün evine giren çıkan çok olursa da, arayıp soran da pek olmaz.

Sevdiğini ebadiyen elinden kaçırmak üzere olan genç müezzin, yatsı ezanını okuduktan sonra düğün kargaşalığından faydalanarak, gizlice kız evinin ayvanına çıkar. Ellerine kına yakılan sevgilisini kaçırmaya hazırlanır.

Fakat ayvanda ayak sesi duyan ve gölge görenler telaşlanır, bağırıp çağrışmaya başlarlar. Hemen erkeklere de haber verilir.

Nasipsiz genç sevgilisini kaçırmak şöyle dursun, eve dolan erkeklerin eline düşmemek ve tanınmamak için kendisini yüksek ayvanlardan atar. Arkası sıra koşup yakalamak isterlerse de, “Gelmeyin, vururum” diye gelenleri korkutarak kaçıp kurtulur.

Fakat sevenin ahı unutulur mu?

Ertesi gün sevilen kız, nikâhlısının evine gönderilirken, sevenin de derdine yanmak için bir türkü yakılır.

Deyiş

*Yüksek ayvanlarda yatmış uyumuş
Elâ gözlerini uyku bürümüş
Ezel küçücüktü şimdi büyümüş*

*Ellerin benimle ne kavgası var
Gül ile bülbülün har davası var*

*Yüksek ayvanlarda kandiller yanar
Kandilin üstüne bülbüller konar
Herkes sevdiğine böyle mi yanar*

*Ellerin benimle ne kavgası var
Gül ile bülbülün har davası var*

*Yüksek ayvanlardan attım kendimi
Çok aradım bulamadım dengimi
Kırmızı güllerden almış rengini*

*Ellerin benimle ne kavgası var
Gül ile bülbülün har davası var*

SON MUM

Ahmet SAMUR

Asırlardır biriktirir
Gözlerimde deryaları
Boca ederim
Yüreğimin yangınlarına...

Durur umut gemilerim,
Kamçılanan rüzgâr
İner yelkenlerimden bir bir...

Kaf Dağına çöreklenirken
Hüzün bulutları
Vurulur göğsünden
Güvercinlerim...

Binlerce gemi batar,
Tonlarca kurşun dökülür
Gözbebeklerime...

Şimşekler çakar
Göver tarlalarım
Kavrulur börtü böcek

Ve

Kapanırken tüm pencereler
Şamdandaki son mum
Ha söndü
Ha sönecek!

31.04.2004

SPORUN DOĞUŞU, ANTİK VE MODERN OLİMPİYAT OYUNLARI

Yrd. Doç. Dr. Pervin BİLİR

Sporun Doğuşu

İnsan; merak eden, araştıran, uygarlıklar yaratan, devletler kuran, güzellikler yaratan ve bunun yanında savaşlar yapan ve bunlar gibi birçok özelliği barındıran bir varlıktır. İnsanın en temel özelliği olan hareket ve hareketin yarışma biçiminde somutlaştığı en büyük organizasyon “Olimpiyat Oyunları”dır. 29.su yapılan Pekin Olimpiyatlarını yakın geçmişte izledik.

Olimpiyatları anlayabilmemiz için insanın yaşamında sporun nasıl doğduğuna bakmalıyız. Aslında sporun doğuşunun, insanların ilk toplu olarak yaşamasını sağlayan örgütlenmelerin; yöneten-yönetilen ayrışmasının maddi teknik temelleriyle aynı süreçte gerçekleştiğini söyleyebiliriz.

İlk insanların doğayla girdiği ölüm kalım mücadelesi sonrasında, akli sayesinde doğayı ele geçirme isteği ile ona hükmetmesinin başlangıcı, doğayla işbirliği yapmaya başlamasında saklıdır. Doğayla işbirliği, insanın toprağa bağlı yaşamaya başladığı, hayvanları evcilleştirdiği “Neolitik” dönem olarak adlandırdığımız dönemde gerçekleşir.

Toprağı işlemeye başlayan insan, giderek kendine yetenden fazlasını üretmeye başlar. Bu ürün fazlasının insanlar arasındaki paylaşımı yöneten-yönetilen bölüşüm mekanizmasını doğurduğu gibi, insanın spor yapmasına olanak sağlayan “boş zaman” olgusunu da yaratır. Üretim araçlarına sahip olma ve egemenlik kurma gücü, güçlü ve açığöz insanların elinde diğer insanların çalıştırılmasını sağlamıştır. Kendileri çalışmadan ürün fazlasından daha fazla payı alan bu güçlü insanlar, ilkel toplulukların devlet şeklinde örgütlen-

mesini de oluşturmuştur. Bu ise yöneten ve yönetilen şeklindeki ilk sınıflı toplumların oluşması demektir.

Çalışmadan yaşayabilecek zamana da sahip olan insanlar boş zamanlarını spor etkinlikleri, dini etkinlikler, sanatsal etkinlikler, eğlence etkinlikleri vb. ile doldurdular. Yine bu dönemde geçim ve yaşama kaygısından kurtulmanın güveni ile insan kendisine yönelebilmıştır. Böylece aşk, sevgi, öfke, neşe, tasa, doğa, kuvvetlerine karşı korku, saygı, şükran, zafer gibi duyguları, şenlikler, törenler yaparak ifade etmişlerdir. Birçok festival, tarım ve çiftçi yılı ile bazıları tanrı ya da kahraman tapımı nedeni ile yapılarak gelişmiştir. Ulusal atletizm festivallerinin ortaya çıkışı kent-devleti sistemi ile doğrudan ilişkilidir. Kent-devleti düşüncesinin yaşama geçirilmesi, bir arada yaşayan ve çeşitli oyunlar düzenleyen insanlara, bu oyunlar belli bir düzen ve program çerçevesinde örgütlenme olanağı vermiştir. Homeros’taki dinsel karakterli festivaller, artık örgütlenmiş atletizm oyunlarına dönüşmüştür.

Giderek kendilerince kurallara bağladıkları şekilde adına spor dediğimiz bir bedeni etkinliklerin tüm uygarlıklarda devam ettiğini görüyoruz. Bu tip etkinliklerin ilk olarak soylu sınıf olarak adlandırılan geçim kaygısı içinde olmayan insanlar tarafından yapılması bir tesadüf değildir. Bugün dünyanın en önemli ve büyük organizasyonu olan olimpiyatların kökeni de bu tip etkinliklerdir. Antik olimpiyatlar dediğimiz M.Ö. 776 yılında Yunanistan’da başlayan sportif oyunlarda soylu (özgür) Yunan vatandaşlarının katılımı ile yapılması ve kölelerin katılımının yasaklanması, yukarıda anlattığımız süreçleri doğrular niteliktedir.

Özetle şu söylenebilir; var olmaya dönük bedensel eylem ve uğraşların sportif bir görünüm olması, yani sporun ve şenliklerin doğuşu, toplumun neolitik (tarıma) dönüşümüyle bir neden sonuç ilişkisi doğurmuştur. Neolitik devrimle birlikte boş zamanın, ürün fazlasının ve bölüşüm mekanizmalarının oluşması “Devleti”nin ve sporun doğuşuna neden olmuştur. Spor, kendine yetenden fazlasını üretecek bir ekonomik gelişkinliğe ulaşmış toplumlarda, ilk insanların doğayla ilişkiye girmede kullandıkları araçlı-araçsız savaşım yöntemlerinin benzetimi olan hareketlerin boş zaman etkinliği olarak oyunlaştırılması ve yarışma şeklinde düzenlenmesinden oluşmuştur.

Antik Olimpiyat Oyunları

Yunan kent devletlerinde spor önemli bir yere sahip olmakla birlikte Olimpiyat Oyunlarının Yunanlılara ait orijinal bir hareket olmadığını; ilk kez Sümerlerde ortaya çıkarak Hititler ve Mısırlılar yolu ile Yunanistan’a gittiği gerçeği, yapılan araştırma ve belgelerle kanıtlanmıştır. Tarih, tanrı ve tanrıçaların adlarına düzenlenen tüm şenliklerin sportif değer taşıdığını yazmaktadır. Bu şenliklerde ana unsur sportif bir mücadele ile tanrılara yakın ve lâıyk olabilme uğraşısıdır. İşte Olimpiyat Oyunlarının asıl çıkış noktası bu olmuştur.

Yunanistan’da özgür vatandaşlara özgü eğitim ve bunların bir ögesi olarak spor, diğer güzel sanatlarla birlikte kültür yaşamının en önemli bölümünü oluştuyordu. Antik Olimpiyatlar, adını Yunanistan’ın Olimpia bölgesinden almış ve M.Ö.776 yılında başlayarak hiçbir kesintiye uğramadan 1200 yıl devam etmiş bir olgudur. Diğer kentlerde yapılan diğer spor şöenleri de olimpiyatları örnek almışlar ama hiçbirisi olimpiyatlar kadar önem taşıyamamıştır. Buna karşın, Olimpia’da yapılan yarışların, kayıtları tutulmuş ve bu belgeleri elimizde bulunan en eski tarihli olimpiyat olduğunu göstermektedir.

Romalılar, Hristiyanlığı kabul etmelerinden sonra dinsel motifler taşıyan olimpiyatların yapılışına engel olmaya başlamışlar ve Yunan tapınaklarını yıkmışlardır. M.S. 4. yüzyılın sonuna kadar zorlama çabalarıyla devam etmiştir. Hatta bu arada bazı kaynaklarda M.S.260 yılında olimpiyatların 360 yıl süre ile 90 olimpiyat yapma hakkı bugünkü Antakya yöresine bir belge ile verildiği belirtilmiştir. Antakya’nın hemen yakınında bulunan o zamanki adı “Daphne” diye bilinen bugünkü “Harbiye” yöresinde yapılan spor şöenleri bazı tarihçiler tarafından Olimpia’daki organizasyonunun bir devamı şeklinde değerlendirilmektedir. Bu organizasyon her dört yılda bir 45 günlük bir süre içinde temmuz ve ağustos aylarında yapılırdı.

Antik Olimpiyat Oyunları fanatik bir Hristiyan olan Roma İmparatoru I.Theodosius tarafından M.S.393 yılında 293. Olimpiyat Oyunlarından 1 yıl sonra, dinsizlik ve putperestlik gerekçeleriyle kapatılmıştır. Roma İmparatoru II.Theodosius tarafından ise tüm Olimpia’dan kalan mabet ve tapınaklar bir fermanla yıkılmış, geriye kalanlar ise doğal afetlerle tarihe gömülmüştür. Bu dönem tüm alanların karanlık devri olduğu gibi sporun da karanlık tarihini oluşturmuştur.

Modern Olimpiyat Oyunları

Modern olimpiyatların yapılmasını hazırlayan koşullar bilmemiz bugünkü olimpiyatları anlayıp değerlendirebilmemiz açısından önem taşıyor.

Fransız ve Alman bilim adamlarının Olimpia ile ilgilenmeye başladıkları zaman Olimpia Osmanlı topraklarındaydı. Yapılan kazılar sonucunda olimpiyatlarla ilgili buluntular ortaya çıkarılmıştır. Tüm bu gelişmelerden haberdar olan, Olimpiyat Oyunlarının yeniden canlandırılmasını sağlayan kişi Fransız Baron Pierre de Coubertin’dir. İtalyan kökenli bir Fransız aristokrat ailesinin çocuğu olan Coubertin, 1863 yılında Paris’te doğmuştur. Çok iyi tahsil gö-

ren Coubertin'in en büyük zevkleri; ata binmek, kürek çekmek, boks ve eskrim yapmak, piyano çalmak, seyahat hatıralarını, gördüklerini yazmaktır. Spor yaparak vücudunu kuvvetlendirdiğine, ruhunu temizlediğine inanan Coubertin, Yunan sanatı ve kültüründen çok etkilenmiştir. Çok yönlü olan ve döneminin tüm fikir hareketlerini yakından tanımış, birbirinden çok farklı yazarları okumuş, derin bir tarih, felsefe, güzel sanatlar, edebiyat ve dini kültürene sahip bir entelektüeldir.

Coubertin, Tain'in Thomas Arnold'u anlatan kitabını defalarca okumuştur. Thomas Arnold, Anglo-Sakson eğitim sisteminde reform yapan bir eğitimci idi. Gençliğin benliğini bulmasına, takım sporları ile yardım ediyordu. İşte Coubertin uğraşısını bu noktada bulmuştu.

Eğitim ve Spor

Coubertin, insanın bir bütün halinde gelişmesini hedef alan; insan bedenini, entelektüel ve zihinsel özelliklerin bir bütün ve uyum içinde geliştiren; sağlam karakterli insanı oluşturan bir eğitim sisteminin peşindeydi. Yukarıda belirtilen eğitim sisteminin temellerini İngiltere'de bulmuş ve araştırmıştır. Bu eğitim sistemini Fransa'ya uygulamak için yola çıkmış ve bu ideali sadece Fransa'da değil tüm insanlığa mal etmeyi hedeflemiştir.

Coubertin, pedagoji konusunda araştırma ve çalışmalar yaparken, kendi ülkesi Fransa'nın içinde bulunduğu politik ve ahlaki kaosu dert edinmiştir. 1870 yılında Fransa, Sedan'da Prusya'ya yenilmiş, II.Napolyon yıkılmış, yerini Cumhuriyete bırakmıştır. Sosyal ve siyasi, moral çöküntü ve kasvet duygusu ülkesinde devam ediyor ve çareler aranıyordu. Coubertin, Fransa'nın içine düştüğü bu kaostan nedenini fosilleşmiş skolâstik Fransız eğitim sisteminde buluyordu. Fransız gencinin ahlakını kuvvetlendiren, inançlarını sağlamlaştıran, bedenlen güçlü, cesur, kuvvetli, karakterli, kişilikli yetişmesi için, yeni bir eğitim sistemine ihtiyaç olduğunu ortaya koymuştur.

Coubertin, 1883 yılında 20 yaşında iken, incelemeler yapmak üzere İngiltere'ye gittiğinde kısa zamanda İngiliz Eğitim Reformu'nun sırrını öğrenmiştir. Kolejlerde öğrencilere sadece disiplin öğretilmiyordu. Kolejlerde gençler toplum hayatını okulda yaşayarak öğreniyorlardı. Gençler mantıklı ve sorumlu hareket etmeyi; özgürlüklerini, vicdan ve toplum kurallarına uymayı toplum hayatına daha atılmadan bunu okullarda yaşayarak öğreniyorlardı. Bu etkinliklerin içinde spor çok önemli bir yeri tutuyordu. *(Burada belirtmeliyim ki bizim eğitim tarihimizin aydınlık yüzü olan Köy Enstitüsü Sistemini anımsamamak elde değil.)*

1889'da Amerika'ya gittiğinde kolejlerde spora verilen önemi orada da görmüş ve artık kendisinin tuttuğu yolun doğru olduğuna inanmıştı. 1892'de Sorbonne'de **“Modern Dünyada Beden Eğitimi”** konulu bir konuşma yapan Baron de Coubertin, ilk defa olarak Olimpiyat Oyunlarının yeniden başlatılmasından söz etmiştir. 1894'de Coubertin Fransa ve diğer ülkelerde bulunan sportif teşkilatlarına birer mektup göndermiştir. Uluslararası bir kongre toplanacak ve bu kongrede Amatörlük ve Olimpiyat Oyunları'nın yeniden canlandırılması konuşulacaktır. “İnsanların birbirlerini sevmelerini istemek bir ütopyadır. Ama birbirlerini saymalarını sağlayabiliriz. Bunun için insanların birbirlerini tanımaları gerekir. Olimpiyat Oyunları işte bunu sağlayabilirdi.” fikrinden yola çıkarak Coubertin şöyle diyordu, “Beşeriyetin noksanlıkları, Olimpia'daki atletleri, Roma sirkindeki gladyatör haline getirmektedir. Bunu önlememiz gerekir. Bazı ülkelerin kendi başlarına sportif kuralları yapmaları yeterli değildir. Uluslararası ortak kurallar bulmalıyız. İşte dört yılda bir yapılacak Olimpiyat Oyunları ile saf ve temiz, yüksek düzeyde sportif yarışmalar bize bu olanağı sağlayacaktır.”

(Devam edecek)

ŞENPINAR

Halide İçli ERCAN

Saklı bir hazine gibisin inan
Kıyıda köşede kalmış çok zaman
Huzur bulur sende ruhu bunalan
Vah diyen şen olur, sende Şenpınar.

Bilinmez kaç asır geçmiş üstünden
Bakıp usanmadan çağlar derinden
Fedakâr ana gibi en tepelerden
Eğnik bir şifadır, tende Şenpınar.

Utanıp sıkılan bir gelin gibi
Derdi çok, kederi pek derin gibi
Ne mahzun akıyor ellerin gibi
Cirik bergüzarın, bende Şenpınar.

Yedi oluk yedi gürül gürül ses
Abu hayat sanki, sanki bir nefes
Kucağı olmasa her yer bir kafes
Hakko bülbül gibi, gülde Şenpınar.

Daha neler var nasıl anlatsam
Anlatıp bihaber bahtsız ağlatsam
Sularından içsem gölgede yatsam
Bahtiyar olurum, sende Şenpınar.

KÜZNE

Celâl YALÇIN

Küzne'nin havası, hem suyu güzel
Yanında Ekirek, Andiri güzel
Mahzun mahzun duran camisi güzel
Cami hüznünde, dereler hüznünde...

Küzne'ye geldik ki, evler yapılmış
İçinde oturan kimse kalmamış
Alttaki çeşmenin suyu azalmış
Çeşmeler hüznünde, çınar hüznünde...

Küzne'de tepeler, bağlar bahçeler
Kara taştan yapılan o eski evler
Eskiler kalmamış, ahiretteler
Eskiler hüznünde, yeni hüznünde...

Bir tarafta Havna, bir taraf Hastek
Hem kardeş hem de birbirine destek
Sonbahar kışta köyler kalmış boş
O köyler hüznünde, evler hüznünde

7 Ekim 2008

Malatya

YAKINIMIZDAKİ VENEDİK

V. Aykut GÜZER

Yakınıımızdaki küçük Venedik... Venedik deyince aklınıza motorlar, gondollar gelir, değil mi? İşte, trenle şimdilik sadece üç buçuk saatte (Hızlı Tren Projesi hayata geçtiğinde çok daha kısa bir sürede) Ankara'dan ulaşabileceğiniz Eskişehir'de de, Porsuk Çayı'nda gezinti yapabileceğiniz gondollar var. Motorlar ve gondollar Eskişehir Tersanesinde imal ediliyor.

Belki otobüs firmaları bana kızacaklar. Ama siz Eskişehir'e, Ankara'dan sabah hareket eden Boğaziçi Ekspresi ile gidin. Eskişehir Tren istasyonu tarihi bir yapı. İstasyonun tarihiliği, eskiliğinin yanı sıra, onun Kurtuluş Savaşı'mızda oynadığı önemli rol denilmektedir.

Bilindiği gibi, Polatlı'ya kadar ilerleyen İngiltere destekli 122.000 kişilik Yunan ordusunu 23 Ağustos 1921 tarihinde 83.000 kişilik Türk ordusu Du atepe'de durdurdu. 22 gün, 21 gece süren Sakarya Savaşı'nda düşmanı yenerek Afyonkarahisar'a kadar sürdü. Bir yıl süren hazırlıklar sırasında Eskişehir Tren istasyonu, İnebolu'dan gelen top, tüfek, mermi ve Ankara'dan gelen askerlerin toplandığı tarihi bir mekân oldu. Mustafa Kemal ve silah arkadaşlarını 22 kez karşılayan, uğurlayan bir hatıra yapısıdır. Cepheye asker sevki bu tarihi binalardan yapılmıştır. Başkumandanlık Meydan Muharebesi'nde yaralanan gaziler bu istasyondan Ankara'ya gönderilmiştir. Ve nihayet 26 Ağustos 1922'de Atatürk, Büyük Taarruz emrini Afyonkarahisar yakınlarındaki 1874 rakımlı Kocatepe'den vermiş, Türk ordusu düşmanı 9 Eylül'de İzmir'de denize dökmüş; düşmanlar geldikleri gibi gitmişlerdir.

Görölmeye değer yerlerden birisi de Lokomotif Fabrikasıdır. Gençler hatırlamazlar. Cumhurbaşkanı rahmetli Cemal Gürsel'in emriyle yapılan ilk Türk otomobili "**Devrim**" bu fabrikalarda yapıldı. İstasyonun yanında bir de Demiryolu Müzesi var.

İstasyonun karşısında suların aktığı, güvercinlerin gezindiği havuzu olan bir çay bahçesi var ki, insanın ömrüne ömür katıyor. Şehir merkezine gitmek için sola yürüyüp tramvay'a binebilirsiniz. Biletinizi çay bahçesinin köşesindeki büfeden alacaksınız. Yok, "Ben çok yürüyemem," dersanız, çay bahçesi-

nin karşısındaki duraktan otobüse bineceksiniz. Odun Pazarı'nda. 2-3 katlı evleri çok güzel restore edip çayevi, cam müzesi, lokanta, hediyelik eşya dükkânı, kültür merkezine dönüştürmüşler. Osmanlı Mimarisinin canlı örnekleri. Çok güzel bir yer. Eskişehirli yardımcı oluyorlar.

Aman Atatürk Müzesi'ni geçmeyin. Hemen Odun Pazarı Evleri'nin solunda.

Ulusal bir ayıbımız olan, adına türküler yakılan Yavuz Zırlısı'nın maketini yalnızca bu müzede görebilirsiniz. Bildiğiniz gibi, Yavuz Zırlısı, kullanılmaz hale gelince satıldı, jilet yapıldı. Halbuki Çanakkale Savaşları'nın mucize gemisi Nusrat gibi, Çanakkale Deniz Müzesi'nde saklayabildirdik onu da. Atatürk Müzesi o kadar zengin ki! Atatürk'ün, Anıtkabirde bulunmayan eşyalarını görünce şaşıracaksınız.

Yoruldunuz. Odun Pazarı'ndan yukarı doğru, camilere, külliyele yürürken soldaki fırınlardan haşhaşlı çörek, peynirli börek alabilirsiniz.

Odun Pazarı'ndan karşıya geçin, tramvay hattını takip edip yürüyerek veya tekrar bilet alıp tramvay'a binerek Porsuk Çayı'nın kenarındaki parklara ulaşabilirsiniz.

Eskişehir, Anadolu ve Osman Gazi Üniversiteleri olan, cıvıl cıvıl 80 bin öğrenciye sahip bir talebe ve sanayi şehri. Anadolu Üniversitesi'nin heykel atölyelerinde İzmir'de yeni açılan bir müze için Zübeyde Hanım'ın bir heykeli yapıldı.

Porsuk'un kenarında isterseniz banklara oturun. Oturun da yaşamın akışına bırakın kendinizi. Gençler, Türkiye'nin aydınlık geleceği, önünüzden geçecektir. Mutlu olacaksınız.

"Ben artık Ankara'ya döneğim," diyorsanız, geldiğiniz yolla Gar'a dönebilirsiniz. Cumhuriyet Ekspresi sizi bekliyor. Adapazarı Vagon Fabrikası'nda imal edilmiş güzel, temiz vagonlarda Ankara'ya saatte 80 km hızla uçarak, sizi evinize getirecektir. Yok, "acelem yok," diyorsanız başka ekspresler de var.

Perşembe günleri Odun Pazarı'nda kocaman bir pazar kuruluyor. Aklınızda bulunsun. Beypazarı'ndan daha büyük.

Haydi, iyi yolculuklar.

Sonsuz mavilikten gelen misafirlerimiz kar taneleri
Soğğun kırmızıya boyadığı bir çift minicik ellere,
Bembeyaz bir kedere saplanmış eski yırtık terlikleri
Saçlarına serpilmiş beyaz, küçük bir kızın gözlerine
Bakıyor gözlerim, durmadan parıldayan güneşi
Götürüm ve ellerindeki renk renk kır çiçeklerini
Güneş usulca çekip gitse de uzak diyarlara
Onun güneşi minicik fakat zengin yüreğinde

Umut çiçeklerinin arasından gülümsüyor ona
Hiç durmak bilmeyen parıltısı gözlerinde
Ruhunun her bir yanında yankılanıyor hıçkırıkları
Kar taneleri arasında kaybolup gidiyor gözyaşları
Ağlama yavrum kim bilir belki de yaşarsın
Baharı görebilirsen belki kır çiçekleri toplarsın
Yüreğinden yükselip ufuklara yol alır içindeki güneş
İnsan kalmayı başaranların sevgisi olur sana kardeş

EYLÜLDE BAŞLAYACAK MASALIM

Kübra GÜLİTER

Bu sabah telefonu hiç açmadım, çaldı durdu, hiç aldırmadım. Uzun bir yolculuktan dönmenin yorgunluğunu yaşıyordum kadife kanepemde. Perdeyi hafif araladım. Pencereden okyanuslarla bakıştık uzun uzun. Hiç değişmemişti görme-yeli, hep olduğu gibi yine kıskançtı bu sabah da.

Kapı aralığında sevgilimi gördüm. Solmuştu aşk çiçeğim. Gülmüyordu artık gözleri. Duyduğuma göre kapanmıştı uzun zamandan beri varlığında. Hava kararıyordu sessizce, kimseciklere çaktırmadan. İlk defa diğerlerinden çok daha farklı olduğumu fark ettim bu sabah. Günden kovulmuş gece artık yanı başımızda. Kısa mesafeli dar sokaklarda dolaniyorum şimdi de. Yalnız başıma sanmayın beni, kalbimdeki onca kalabalıkla adimliyorum sokak kaldırımlarını.

Her bir adımda çok katlı binalarla çevrili yoldan sıyrılmaya çalışıyorum gittiğim sokaklarda. Bir dua gibi tekrarlıyorum dilime dolanan mısraları. Noktasız devam ediyorum cümlelerime. Her bir virgülden başka bir satıra geçiyorum kuralsızca. Namer duyuyorum serseri mayın gibi dolandığım caddelerde. Anlamaya çalışıyorum bittiğini çoktan meselenin. Bir yaz akşamında siliyorum bir yaz aşkımı daha. Bırakıyorum, gömüyorum çok sevdiğim ikimizi. Şimdi artık eylülü bekliyorum malum sevdanın devamı için. İkimizi uzun uzun selamlıyorum tiyatro sahnesinden. Dayanıyor kapıma anılar aniden. Dünya yanıyor acıdan. Acılar içerisinde çığlıklarla bir umut bekliyorum eylül akşamlarından. Hayat çok sert geçiyor bu caddelerde yaz geceleri.

Ateşe attım ikimizi yakıyorum. Yazılan mektuplara bakıyorum ve ağlıyorum. Islanmış takvim yapraklarını saklıyorum geçen sevdanın anısına. Geçmiyor yelkovan bu mahalleden. Sessizce camda onu bekliyorum. Dua gibi adını tekrarlıyorum, gel diye.

Mumlar yakıyorum yanı başında, üşümen için seni sarıyorum kollarımla. Merhem arıyorum boş omuzlarıma. Destan olan aşkımı arıyorum, seni arıyorum zaman. Nerden bakarsam yalan dolan, hüsrân... O günleri hatırlıyorum. Kapıda seni gördüğüm anları. Kapılar yerine kalbimi açtığım günleri anımsıyorum yaşlı gözlerimde.

Bir karanlıktan korktuğunu hatırlıyorum bir de yalandan. Karanlıklar içerisinde yalanları topluyorum şu an, arkanda bıraktığın koskoca yalanları. Ateşe vardım, ömrümü yakıyorum.

KANSER NEDİR ?

Kanser nedir?

Kanser, anormal hücrelerin kontrolsüz çoğalması ve yayılması ile karakterize bir grup hastalıktır. Tedavi edilmediği zaman ölümle sonuçlanır.

Kanserin sebebi nedir?

Çevresel ve içsel nedenler olarak ikiye ayrılabilir. Çevresel nedenler (kimyasal, radyasyon, virüsler gibi) ve içsel nedenler (hormonal, bağışıklık bozuklukları, kalıtsal mutasyonlar ve diğer genetik nedenler gibi) birlikte veya ardışık olarak hücreleri etkileyerek uzun yıllar içinde kansere yol açabilirler.

Hangi organlarda kanser olur?

Kanser tek bir hastalık olmayıp, vücuttaki tüm doku ve organlarda kanser gelişebilir.

İyi huylu ve kötü huylu tümör ne demektir?

İyi huylu tümörler kanser değildir. Başka bölgelere yayılmazlar. Tamamen çıkartıldığı zaman genellikle tekrarlamazlar. Kötü huylu tümörler ya da kanser ise komşu organ ve dokulara yayıldığı gibi, lenf ve kan yoluyla uzak organlara da yayılır. Uzak organlardaki yayılımına metastaz denir.

Kanser ne sıklıkta görülen bir hastalıktır?

Erişkinlerden her yıl 100 bin nüfus için 150 ile 300 kişi kansere yakalanır. Ülkemizde her yıl 150 bin kişinin kansere yakalandığı tahmin edilmektedir.

Kanserden korunma mümkün mü?

Sigara ve alkol kullanımı ile gelişen kanserlerin önlenmesi mümkündür. Bu maddelerin kullanılmaması ile tam korunma mümkün olur. Ayrıca güneş ışınlarından korunma ile deri kanserlerinden çok yüksek oranlarda korunma mümkün olur.

Kanserden korunmada beslenmenin de rolü vardır.

Kanserden nasıl korunabilirsiniz?

Sigara içmeyerek, beslenme alışkanlıklarına ve yaşam tarzına dikkat ederek, güneş ışınlarından korunarak kanserden korunmak mümkündür.

Sigara ve tütün kullanımından kaçınmak: Si-

gara ve tütün ürünlerinin akciğer kanseri, ağız, yutak (*farinks*), soluk borusu (*larinks*), yemek borusu, pankreas, rahim ağzı (*serviks*), böbrek ve idrar torbası (*mesane*) kanserlerine yol açtığı kesin olarak bilinmektedir. Bu kötü alışkanlıktan korunmak ile bu kanserlerden korunulabilir. Sadece sigara içenler değil, pasif sigara içicileri de bu hastalıklara karşı risk altındadır.

Beslenme: Bitkisel kaynaklı besinlerin daha fazla tüketilmesi, özellikle hayvansal kaynaklı yüksek yağlı gıdaların sınırlandırılması, bitkisel yağların tercih edilmesi, fiziksel olarak aktif olup, egzersiz yapılması ve ideal ağırlığın korunması, alkol tüketiminin sınırlandırılması kanserden korunmada yararlıdır.

Güneş ışınlarından korunma: Bazal ve skuamöz hücreli deri kanserleri güneş ışınlarına maruz kalma sonucunda ortaya çıkarlar. Güneş ışınından korunulması ile bu kanserlerin gelişimi engellenebilir.

Erken tanı işe yarar mı?

Kişilerin kendi kendini muayenesi, kontrol muayeneleri ve taramalar ile erken tanı mümkündür. Böylece hastalıklar daha erken yakalandığından tedavi şansı da çok artmaktadır. Bu nedenle hiç şikâyeti olmayanlar bile düzenli doktor kontrolleri yaptırmalıdır. Erken tanı için bazı öneriler şöyledir.

Meme kanseri:

40 yaş ve üzerindeki bayanlar her ay kendi kendine meme muayenesi yapmalı, yılda bir kez doktor muayenesi ve mamografi yaptırmalıdır.

20-39 yaşındaki bayanlar ise her ay kendi kendine meme muayenesi yapmalı, yılda bir de doktor muayenesi yaptırmalıdır.

Kalın barsak kanserleri:

50 yaşından sonra dışkıda gizli kan testi, belirli aralarla sigmoidoskopi, kolonoskopi ve barsak filmi çekilebilir. Ayrıntı için doktorunuza danışınız.

Bu yazı, Türk Kanser Araştırma ve Savaş Kurumu tarafından hazırlanan "Kanser Nedir?" adlı broşürden alınmıştır.

Rahim kanserleri:

PAP testi ve pelvik muayene önerileri için doktorunuza danışınız.

Prostat kanseri:

50 yaş ve üzerindeki erkekler yılda bir kez doktor muayenesi ve PSA (prostat spesifik antijen testi) yaptırmalıdır.

Kanserin başlıca belirti ve bulguları nelerdir?

Kanserin belirti ve bulguları köken aldığı doku ve organlara göre değişir. Hatta bazen hiç belirti ve bulgu vermeden kontrol muayenelerinde kanser tanısı konulabilir.

Şu belirtilere dikkat edilmelidir:

- Dışkılama ve idrar alışkanlıklarında değişiklikler,
- Uzun süren, iyileşmeyen yaralar,
- Beklenmeyen kanama ve akıntılar,
- Meme veya başka organlarda elle hissedilen şişlikler,

- Yutma güçlüğü veya hazımsızlık,
- Siğil ve benlerde belirgin değişiklik,
- Uzun süren ses kısıklığı ve öksürtük.

Bu bulgular her zaman kanser demek değildir.

Ancak nedenlerinin belirlenmesi için mutlaka bir doktora başvurmayı gerektirirler. Kanser bulaşıcı bir hastalık olmayıp, erken tanısı ve tedavisi mümkün bir hastalık grubudur.

Kanser nasıl tedavi edilir?

Cerrahi, radyoterapi, kemoterapi, hormonoterapi, immünoterapi başlıca tedavi yöntemleridir.

Kanserden kurtulmak ne oranda mümkündür?

Tüm kanser türleri birlikte değerlendirildiğinde erişkin kanserlerinde %60, çocuk kanserlerinde ise %77 oranında iyileşme mümkündür. Hastalığın cinsi, yaygınlığı, uygulanan tedavi gibi bazı faktörler tedavi şansını doğrudan etkilerler.

DUYURU

Kurban Bayramı'nın 3. günü

(10 Aralık 2008 - Çarşamba günü)

Saat: 13.00 - 17.00 arasında,

KENT-KOOP KÜLTÜR MERKEZİ Salonu'nda

(Batıkent İtfaiyesi karşısı, Tel: 385 28 79)

bayramlaşma toplantısı yapılacaktır.

Dergi abonelerimiz dışında duyuramadığımız

tüm hemşerilerimize de bildirmenizi

özellikle istiyoruz.

Hep birlikte olmak dileğiyle...

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Memduh SOYLU

1924 yılında Ağın'da doğdu. İlkokulu Ağın'da, ortaokulu Arapgir'de bitirdi.

1948'de Sümerbank Malatya Mensucat Fabrikası'nda işe başladı. Burada 4 yıl çalıştıktan sonra, TCDD Malatya 5.Bölge Müdürlüğü'nde memur olarak görev aldı. Emekliye ayrıldığı 1978 yılına kadar burada görev yaptı.

Gerçek bir Ağın âşığı olan Soylu'nun, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nde çok sayıda yazı ve şiirleri yayımlandı.

Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Fatma-Öğretmen Necip Soylu'nun oğlu olan Memduh Soylu, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ

1926 yılında Elazığ'da doğdu. İlk ve ortaokulu Elazığ'da okudu. Erzurum Öğretmen Okulu'nu ve Gazi Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi. ABD ve İngiltere'nin çeşitli üniversitelerinde dil, sosyal psikoloji, iletişim, eğitim yönetimi, teftiş alanlarında eğitim gördü. ABD'nin Minnesota Üniversitesi'nde eğitim ve psikoloji alanlarında lisans/yüksek lisans, Hacettepe Üniversitesi'nde doktora öğrenimini tamamladı. Aynı üniversitede doçent, Süleyman Demirel Üniversitesi'nde profesör oldu.

İlkokul, ortaokul öğretmenliği, ilköğretim müfettişliği, MEB Yayınlar Dairesinde Türkçe kitap yazarlığı, editörlük, yazı kurulu başkanlığı, Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı üyeliği görevlerinde bulundu. Gazi ve Hacettepe Üniversitelerinde öğretim üyeliği, Süleyman Demirel Üniversitesi'nde Bölüm başkanlığı yaptı. Ayrıca; UNESCO, CODİESSEE, Avrupa Konseyi vb. Eğitim toplantılarında ülkemizi temsil etti.

Eğitim ve yönetimle ilgili çeşitli kitap, makale, araştırma ve TV senaryoları bulunan M.Feyzi Öz, evli ve 2 kız çocuk babasıdır.

Ali SEYHUN

1941 yılında Ağın-Pul Köyü'nde doğdu. İlkokulu köyde bitirdi. 1970'de inşaat işçisi olarak Almanya'ya gitti. Bu dönemde Alman ortaokulunu bitirdi. Bunu takiben, İdari Akademi, lise ve Berlin Hür Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldu.

Almanya'da 4 yıl inşaat işçiliği, Eyalet İşçileri Bakanlığı'nda da 28 yıl çalıştıktan sonra 1998'de emekliye ayrıldı.

Almanya'da bulunduğu dönemlerde dernek, sendika ve partilerde etkin rol üstlenen ve çeşitli yayın organlarında çok sayıda yazıları yayımlanan Seyhun, yaşamını Ağın'da sürdürmektedir.

Ağın-Pul Köyü'nden Kayışgil'in Gülizar-Mehmet Seyhun'un oğlu olan Ali Seyhun, 3 çocuk babasıdır.

Ahmet Metin TÖZÜN

1948 yılında babasının görev yaptığı Keban'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Elazığ'da tamamladı. 1972'de AÜ Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu.

Ankara ve İzmir'de 6 yıl serbest avukatlık yaptıktan sonra, 1979'da hâkimlik mesleğine geçti. Denizli-Sarayköy'de 5 yıl, Malatya Merkez'de 12 yıl çalıştıktan sonra Ankara'ya atandı. Halen, Ankara 21. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde hâkimlik görevini sürdürmektedir.

Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Ümmügülsüm-Öğretmen Hüseyin Tözün'ün oğlu olan A. Metin Tözün, evli ve 2 erkek çocuk babasıdır.

Oktay YILMAZ

1965 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Ankara'da tamamladı.

Babasının yanında başladığı iş yaşamını, 1992'den beri kendi işyerinde sürdürmektedir.

Ağın-Beyelması Köyü'nden Sündüs-Mehmet Yılmaz'ın oğlu olan Oktay Yılmaz, evlidir.

Halide İçli ERCAN

1976 yılında İzmir-Kemalpaşa'da doğdu. İlkokulu Seferihisar'ın Payamlı Köyü'nde okudu ve Malatya İnönü Ortaokulu'ndan mezun oldu.

Ağın-Şenpınar Mahallesi'nden Sultan-Öğretmen Halis Ercan'ın kızı olan Halide İçli, ev hanımı olup 4 çocuk annesidir.

Kübra GÜLİTER

1987 yılında Malatya'da doğdu. İlköğretimini Malatya Cengiz Topel İlköğretim Okulu'nda, ortaöğrenimini ise Malatya Anadolu Lisesi'nde tamamladı. 2008 yılında, İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Sınıf Öğretmenliği Bölümü'nden mezun oldu.

Değişik içerikteki yazıları çeşitli gazete ve dergilerde yayımlandı.

Kübra Güliter, Ağın-Akpınar Mahallesi'nden İclal-Hüseyin Güliter'in kızıdır.

FIKRALAR

Önemlisi Tersten Okumak

Müderri Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Süleyman Tokmak (Uzun Süleyman), vaktin birinde çalışmak üzere Adana'ya gitmiş. Akşam iş çıkışı uğradığı kahvede bakmış ki herkes gazete okuyor. Bir gazete de kendisi alıp, okur gibi yapmaya çalışmış. Yanına yaklaşan bir delikanlı, biraz da alaycı bir tavırla:

- Amca, gazeteyi ters tutuyorsun, demiş.

Süleyman Tokmak bu, hiç lafın altında kalır mı:

- Yeğen... Gazeteyi doğrusundan herkes okur, önemlisi tersten okumak, diye yanıtlamış.

Söle ki Ehmet Sol Yapsın

Keban Barajı'nın yapımından sonra göl üzerinde çalışan Ağın feribotunun kaptanlığını Paynikli Ahmet (Boçcik Ahmet) yapmaktaydı. Ahmet'in yakın arkadaşı ve zaman zaman da ona yardımcı olan Süderekli Memo da genellikle feribotta bulunur, ona yoldaşlık edermiş. Gel zaman git zaman bu canciğer ikilinin arasına kara kedi girmiş ve araları açılmış.

Bir gün feribot kıyıya yanaşırken, Memo Ahmet'in gözünün içine baka baka sanki onu görmüyormuş gibi yanındakine şöyle diyormuş:

- Söle ki Ehmet sol yapsın.

Ölecekse Evinde Ölsün

Ağın eski Belediye Başkanlarından Sadi Kapısız, görev yaptığı dönemde feribotu inceliyor ve noksanlıkları saptamaya çalışıyordu. Bu sırada can yeleklerinin yerinde olmadığını görerek, feribot kaptanı Boçcik Ahmet'e can yeleklerinin nerede olduğunu sordu.

Boçcik Ahmet umursamadan can yeleklerinin evinde olduğunu söyledikten sonra, sözlerini tamamladı:

- Niye bunun üzerine düşüyorsun ki! Adam ölecekse evinde ölsün.

Bağı mı Kurutak?

Vahşenli temizlik işçisi Mamoş Dayı, bir ramazan günü Vahşen'deki kendi bağını kazıyordu. Günler çok uzun ve hava da oldukça sıcak olduğundan oruç tutamıyordu. Öğle saatinde çıkını açmış tam yemeğini yerken köylüler üzerine geliyorlar, eleştirdikleri gibi biraz da takılıyorlar:

- Ooo Mamoş, ramazan olduğunu unuttun herhalde?

O da gayet samimi bir şekilde yanıtlıyor:

- Nedek baba... bir ramazan için bağı mı kurutak!..

Kanunlardan Biz de Çakarız

Saracıklı Yeniçerigilin Ahmet ile İbrahim Alper herhangi bir nedenden dolayı tartışıp, kıyasıya kavga etmeye başlıyorlar. Kavga sırasında biraz da can havliyle Ahmet, İbrahim'in kulağını bıçakla keserek koparıyor ve olay yargıya aksediyor. Ancak mahkemeye gitmeden iş tatlıya bağlanıyor ve barışıyorlar. İlk duruşma sırasında hâkime de barışıklarını söylüyorlar.

Hâkim, usulen olayı İbrahim'e soruyor. İbrahim, kulağının ısırlarak koparıldığını ancak şikâyetçi olmadığını belirtiyor. Hâkim bu kez sanık durumundaki Ahmet'e olayı soruyor.

- Hâkim Bey, az çok kanunlardan biz de çakarız. İbrahim'in kulağını ısırmadım, kestim, diyor.

Hâkim olayı örtbas edebilmek amacıyla bir kez daha tekrarlıyor:

- Oğlum, İbrahim'in kulağını ısırlarak koparmışsındır, diyor.

Ahmet hiç altta kalır mı? Tekrar yanıtlıyor:

- Hâkim Bey, kanunlardan az çok çıktığımızı az önce söyledik ya, diyerek kabadayılığına hiç toz kondurmuyor.

Hâkim, Ahmet'in kanunlardan çıktığını da dikkate alarak 2 yıl mahkûmiyet kararı veriyor. Yapılan indirimlerle Ahmet 6 ay cezaevinde yatıktan sonra, Saracık'a geri dönüyor.

Kahvenin Yolunu Bilmiyorlar

Kuzgeçe Mahallesi'nden Ersan Gündüz'ün kümesine sansar ve tilkiler dadanmış, kümesteki tavuklara göz açtırmıyorlar. Sansarların bir gecede 17 tavuğu parçalamasından birkaç gün sonra, bu kez de tilkiler 3 tavuğu öldürmüşler. Ersan'ın eşi Hatice bu duruma çok üzülüyor ve çözüm yollarını aramaya başlıyor. Konuyu yakın komşularının yanı sıra rahmetli Şemsettin Korkmaz'a da açarak, akıl danışıyor. Biraz konuştuktan sonra Şemsettin Korkmaz:

- Ersan bunlarla baş edemiyor mu? Yazık değil mi hayvanlara? diye soruyor. Hatice'nin yanıtı ise oldukça ilginç:

- Ne bileyim Şemsettin Amca... Ersan evin yolunu, sansarla tilkiler ise kahvenin yolunu bilmiyorlar ki.

HABERLER

* Ağın Kaymakamlığı, KÖYDES projesi kapsamında, 7 km. uzaklıktan Saraycık Köyü'ne içme suyu getirildi. Söz konusu proje için 66 bin YTL. harcama yapıldı.

* Ağın Kaymakamlığı, Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı tarafından; 150 aileye 150 ton kömür, 209 muhtaç vatandaşa 40 bin YTL. nakdi yardım, 50 vatandaşa gıda paketi, 120 muhtaç ailenin çocuklarına 40 bin YTL. eğitim yardımı yapıldı.

* Uzun süredir eczanesi olmayan ilçemiz, nihayet eczaneye kavuştu. Özellikle kalabalığın yoğun olduğu yaz sezonunda büyük sorunlar yaratan, hastaları canından bezdiren, vatandaşları çileden çıkartan ilaç sorunu, 29 Ekim 2008 tarihinde Eczacı Gülhan Zeybek tarafından Ağın-Yuvarlak Çarşı'da açılan eczane ile son buldu.

Gülbüz Eczanesi'nin Ağın'ımıza hayırlı, uğurlu olmasını diliyoruz.

* Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden hemşerimiz Rüştü Asyalı, Devlet Tiyatroları Başrejisor'lük görevine atandı.

Rüştü Asyalı'yı tebrik ediyor, daha nice başarılarına diyoruz.

* Ağın-Akpınar Mahallesi'nden Hatice-Hasan Karaman'ın oğlu Hüseyin Tamer Karaman, TC Ziraat Bankası Manisa Merkez Şubesi müdürlüğü görevine atanmıştır.

Karaman'ı kutlar, yeni görevinde başarılar dileriz.

* Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden Lale-rahmetli Ünal Özmen'in oğulları öğr. görevlisi Onur Özmen, Hacettepe Üniversitesi 2006-2007 Akademik Yılı Sanat'a Teşvik Ödülü'nü aldı.

Onur Özmen'i biz de tebrik ediyor, başarılarının devamını bekliyoruz.

* Ağın-Beyelması Köyü'nden Cevriye-Samettin Akbaş'ın gelini/oğlu Şebnem-Sinan Akbaş çiftinin, 15 Eylül 2008 tarihinde Gazi Üniversitesi Hastanesi'nde adını Elif koydukları bir çocukları dünyaya geldi.

Küçük Elif'e sağlıklı, uzun ömürler diliyoruz.

* Ağın-Balcılar Mahallesi'nden Afet-Necati Kahyaoğlu'nun oğulları Ülkü Kahyaoğlu ile Nuran-Bayram Çıtak'ın kızları Esra, 23 Ağustos 2008 Cumartesi günü saat:13.00'de, Gar Saloon Düğün Eğlence'de-Eskişehir mutlular kervanına katıldılar.

* Ağın-Tarlabası (Haskini) Mezrası'ndan Müzeyyen-Hikmet Şener'in oğulları Fatih ile Oya-Mehmet Demirel'in kızları Sezer, 25 Ekim 2008 Cumartesi günü saat: 17.15'de, Kocatepe Nikah Salonu-Ankara'da yapılan nikah töreniyle yaşamlarını birleştirdiler.

Kahyaoğlu, Çıtak, Şener ve Demirel ailelerini kutlar, genç çiftlere yaşam boyu mutluluklar dileriz.

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız.

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

yalnızca okurlarının abone bağışlarıyla yaşamını sürdürmektedir.

2008 yılının sonuna geldiği hususu da dikkate alınarak,

abone bağışlarının Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin

101843 no'lu posta çeki numarasına

yatırılmasını önemle rica ederiz.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Aşağıyabanlı Köyü	Tuğba YILMAZ	Aydın	Pendik	03.07.2008
Şenpınar Mah.	Ayşegül YILMAZ	İbrahim	Avcılar	24.08.2008
Saraycık Köyü	B.Paşam SATILMIŞ	Baki	Konak	26.08.2008
Aşağıyabanlı Köyü	M.Efe TOPALOĞLU	Savaş	Saray	28.08.2008
Beyelması Köyü	Cansu ÇAKARALMAZ	Engin	Üsküdar	29.08.2008
Uzungil Mah.	Ekin Mira ÇAVDAR	Sabri	Mersin	01.09.2008
Hacıyusuf Mah.	Emirhan HİÇCAN	Hakan	Yenimahalle	01.09.2008
Modanlı Köyü	Nazife Gülsüm YILMAZ	Necmi	Buca	02.09.2008
Tataragası Mah.	Yağmur DÖNÜK	Bekir	Bahçelievler	02.09.2008
Tataragası Mah.	Mustafa Efe DÖNÜK	Bekir	Bahçelievler	02.09.2008
Yedibağ Köyü	Bekir Batuhan YILDIZ	Savaş	Ağın	07.09.2008
Akpınar Mah.	M.Efe KARAMAN	Mehmet	Çankaya	08.09.2008
Akpınar Mah.	Ş.Ege KARAMAN	Mehmet	Çankaya	08.09.2008
Aşağıyabanlı Köyü	Yağız Mert GENÇER	Hüseyin	Yenimahalle	09.09.2008
Dibekli Köyü	Doğukan BALIOĞLU	Bülent	Bakırköy	13.09.2008
Saraycık Köyü	Ebubekir İKİNCİ	Serhat	Bakırköy	14.09.2008
Beyelması Köyü	Elif AKBAŞ	Sinan	Yenimahalle	15.09.2008
Kuzgeçe Mah.	Ece EREN	Serkan	Şehitkamil	16.09.2008
Başpınar Mah.	Berat ERTUĞRUL	Taner	Karabağlar	17.09.2008
Beyelması Köyü	Hira ATALAY	Mustafa	Yenimahalle	18.09.2008
Yedibağ Köyü	Ömer Faruk GÜNEŞ	Nazım	Konak	18.09.2008
Öğrendik Köyü	Tauna EKİNCİ	Erdinç	Malatya	21.09.2008
Kuzgeçe Mah.	Cemre KARAGÖZ	Emre	Ümraniye	22.09.2008
Pul Köyü	Ozan YALÇIN	Ayhan	Sivas	23.09.2008
Uzungil Mah.	Hira ALKAN	Hüseyin	Konak	26.09.2008
Saraycık Köyü	Ali YALÇIN	Fazlı	Bakırköy	02.10.2008
Başpınar Mah.	Defne GÜDER	Kürşat	Muratpaşa	07.10.2008
Uzungil Mah.	Dilara YERGİN	Murat	Ümraniye	07.10.2008
Yenibağ Köyü	Edanur ORHAN	Tamer	Elazığ	10.10.2008
Saraycık Köyü	Avni Tolga SEYHAN	Kerem	Seyhan	11.10.2008
Uzungil Mah.	Bartu KÜÇÜK	Murathan	Konyaaltı	15.10.2008
Dibekli Köyü	Zeynep Ela SEZER	Bülent	Üsküdar	19.10.2008
Müderriş Hüs.Ef.Mah.	Yağmur TOKMAK	Ceyhan	Seyhan	21.10.2008
Müderriş Hüs.Ef.Mah.	Esmanur ÇAKAR	Edip	Güngören	22.10.2008
Müderriş Hüs.Ef.Mah.	Vildan ÇAKAR	Yasin	Seyhan	24.10.2008
Başpınar Mah.	N.Furkan SAIN	Ersin	Yenimahalle	25.10.2008

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Öğrendik Köyü	Tuğba KARADAYI	Levent ALTUN	Konak	10.08.2008
Pul Köyü	Fatih ÖZER	Havva DEVECİOĞLU	Keçiören	10.08.2008
Akpınar Mah.	A.Güllü TURAK	Fatih AKÇA	Sivas	10.08.2008
Samançay Köyü	Pınar YÜCEL	Sinan ÇAMSARI	K.Maraş	12.08.2008
Öğrendik Köyü	Tuğba ÖZÇELİK	Mehmet DOĞAN	Elazığ	13.08.2008
Samançay Köyü	Hilmi TÜRKER	Bahar PAZARÖZYURT	Karabağlar	14.08.2008
Akpınar Mah.	Özlem GÜLERYÜZ	Çağdaş BACAKSIZ	Elazığ	15.08.2008
Pul Köyü	Emine SEYHUN	Murtaza KARAYE	Malatya	15.08.2008

Beyelması Köyü	Fatma AKBIYIK	Ersin KALKAN	Elazığ	15.08.2008
Kaşpınar Köyü	Tuğba DOYDU	Deniz KARACA	Kağthane	16.08.2008
Bademli Köyü	Zuhal ÖZDEM	Şenol MADEN	Zeytinburnu	17.08.2008
Şenpınar Mah.	Fatma GÜNDOĞDU	Alper KARADAĞ	Elazığ	18.08.2008
Saraycık Köyü	Emine YALÇIN	Yaşar ARI	Dinar	19.08.2008
Öğrendik Köyü	Faruk YILDIRIM	Gülhayat MENDEŞ	Battalgazi	19.08.2008
Altunayva Köyü	M.Gürhan KAYA	Nejla TÜRKYILMAZ	Tuzla	21.08.2008
Şenpınar Mah.	Cihan SERTTAŞ	Seçil AKYÜREK	Ereğli/Zonguldak	21.08.2008
Şenpınar Mah.	Gözde YALÇIN	Bülent SEDAT	Kadıköy	22.08.2008
Akpınar Mah.	M.Özgür GÖKALP	Bahar TAŞ	Şişli	23.08.2008
Beyelması Köyü	Bekir CUMURCU	Emine ASLAN	Büyükkçekmece	23.08.2008
Dibekli Köyü	Aycan SEZER	Sibel ÇAVDAR	Yıldırım	24.08.2008
Akpınar Mah.	Ferhat UZUNOĞLU	Fatma ŞAHİN	Kocasinan	24.08.2008
Altunayva Köyü.	Ayşe KAYA	Hayati YILDIRIM	Bağcılar	24.08.2008
Akpınar Mah.	İrem Amber DEVİREN	Onur ÜNLÜ	Beykoz	29.08.2008
Öğrendik Köyü	Derya ÇİMEN	Mücahit ORAL	Altındağ	01.09.2008
Beyelması Köyü	Serap ÜNAL	Gökhan BİNİCİ	Kahramanmaraş	05.09.2008
Öğrendik Köyü	Burak GÜLTEKİN	Nida DEMİR	Elazığ	09.09.2008
Kuzgeçe Mah.	Yeşim İSPANAKCI	Erhan BULUTOĞLU	Maltepe	12.09.2008
Modanlı Köyü	Ahmet ŞAHİN	Hayriye ŞAHİN	Konak	18.09.2008
Saraycık Köyü	Feti ŞAHİN	Fatma BÖLÜKBAŞI	Arapgir	18.09.2008
Beyelması Köyü	Eda KARADAĞ	Yekta ÖNCEL	Şanlıurfa	04.10.2008
Beyelması Köyü	M. Murat YILDIRIM	Gülşen EVRENSEL	Erzincan	05.10.2008
Altunayva Köyü	Meryem GÖKÇE	Adem SENCER	Erzincan	09.10.2008
Yedibağ Köyü	Züleyha YILDIZ	Burçin GEVEN	Karşıyaka	10.10.2008
Samançay Köyü	Fikret YALÇIN	Yasemin KASKETÇİ	Konak	11.10.2008
Dibekli Köyü	Şenay GÜNDÜZ	Zeynelabidin ERKAVİM	Bahçelievler	11.10.2008
Uzungil Mah.	Gökmen KARATAŞ	Aysun ÖZDİL	Konak	15.10.2008
Saraycık Köyü	Abdullah AYHAN	Selin ÇAKIR	Battalgazi	15.10.2008
Pul Köyü	Murat YALÇIN	Hatice DOĞAN	Altındağ	15.10.2008
Kuzgeçe Mah.	Ayşe Ceren KAPISIZ	Efe ÜNEK	Şişli	18.10.2008
Şenpınar Mah.	Z.Seda TAŞBAŞI	Şuayip YÜCEL	Bahçelievler	18.10.2008
Dibekli Köyü	B.Bayram GÜNER	Naime TALU	Fatih	18.10.2008
Akpınar Mah.	Murat AYDOĞDU	Sultan KAYA	Seyhan	22.10.2008
Kuzgeçe Mah.	Duygu İKİNCİ	Şeyhmus YAVUZ	Lüleburgaz	23.10.2008
Dibekli Köyü	Saadet GÜNER	Mehmet Emin ÖNAL	Muratpaşa	24.10.2008
Öğrendik Köyü	Fatih ŞENER	Sezer DEMİRER	Yenimahalle	25.10.2008
Beyelması Köyü	Tuğba KARADAĞ	Özcan ÖZGEL	Yeşilyurt	26.10.2008
Bademli Köyü	Evren YALÇIN	Zeynep SİVAS	Mamak	29.10.2008

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Samançay Köyü	Mevlüt KÖPRÜLÜ		Ağın	08.08.2008
Samançay Köyü	Nuray ÖZER	01.11.1978	Elazığ	12.08.2008
Demirçarık Köyü	Sevim ÇELİK	01.01.1952	Fatih	01.09.2008
Samançay Köyü	Mehmet TÜRKOĞLU	10.03.1931	Balçova	02.09.2008
Kuzgeçe Mah.	Emine CERİT	01.07.1931	Urla	04.09.2008
Müderriş Hüs. Ef. Mah.	Emine AKSOY	09.06.1932	Üsküdar	14.09.2008
Kuzgeçe Mah.	Sevim YURTÇU	01.07.1937	Derince	28.09.2008
Aliuşağı Mah.	Metin ÖZÇELİK		Ağın	02.10.2008
Modanlı Köyü	Ahmet AKKAYA	14.03.1914	Balçova	03.10.2008
Aşağıyabanlı Köyü	Fatma TOPALOĞLU	01.07.1925	Malatya	14.10.2008

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.